

Vertaling uit het Turks:

Ter overdracht aan de betreffende instantie

Mijn bedoeling was om met betrekking tot Hüseyin Baybaşın, de zakenman uit Diyarbakır die in een Nederlandse gevangenis zit, het politieke en actuele leven dat hij leidde voorafgaand aan zijn arrestatie, de werkzaamheden die hij heeft verricht ten behoeve van de industrie, de economie en de werkgelegenheid in Turkije, zijn identiteit en persoonlijkheid, zijn priveleven, de door hem gepleegde delicten, zijn leven in de gevangenis en wat hem tijdens zijn gevangenschap is overkomen, in het bijzonder zijn aanhouding in verband met delicten die hij niet heeft gepleegd, zijn veroordeling tot levenslange gevangenisstraf en de periode van aanhouding, arrestatie en berechting op grond van een aantal politieke en bureaucratische spelletjes die in Turkije zijn gespeeld door een aantal niet door hem gepleegde delicten te doen voorkomen alsof ze wel door hem gepleegd zouden zijn waarbij 'de nationale belangen van de landen' werden aangevoerd, onder de loep te nemen.

In verband hiermee heb ik tevoren contact opgenomen met de advocaten van Baybaşın en ik heb om documenten en informatie gevraagd. Uitgaande van de inhoud van de dossiers van zowel de Turkse als de Nederlandse gerechten heb ik de betrokken personen en instanties benaderd en reportages gemaakt en allerlei door mij verzamelde informatie en documenten heb ik gepubliceerd op mijn nieuwspagina op internet op www.yalovacizgi.com.

Uit mijn onderzoek is gebleken dat in de zaak Hüseyin Baybaşın, die in maart 1998 is gearresteerd en in de gevangenis is geplaatst, een aantal onderhandelingen hebben plaatsgehad tussen de Turkse en Nederlandse overheden en door welke persoon of personen deze onderhandelingen zijn gevoerd. Dat er onderhandelingen hebben plaatsgevonden tussen Nederland en bevoegde personen die betrekkingen hadden met de criminele organisatie in Turkije wordt bewezen in een document met het briefhoofd van het Nederlandse Ministerie van Justitie. De onderhandelingen worden bewezen met de verklarende passage in het op 15 juli 1997 gedateerde document met briefhoofd van het Nederlandse Ministerie van Justitie, waaruit blijkt dat er telefonisch contact is geweest met het team dat de operatie binnen het ministerie leidt, "dat er momenteel wordt onderhandeld om de zaak Baybaşın ten opzichte van de Turkse autoriteiten als drukmiddel in te zetten, om daar een andere zaak mee geregeld te krijgen. Aangezien de heer Demmink donderdag met vakantie gaat, zullen wij proberen de ministeriële verordening voor donderdag rond te krijgen."

Aan datgene wat de agenda van Turkije en van de Wereld behoorlijk bezighoudt, en aan hetgeen in dit schrijven wordt gezegd over de Nederlandse secretaris-generaal van Justitie J. Demmink en de overdracht, zal ik op gedetailleerde wijze aandacht besteden.

Het verbaast mij echter zeer hoe het mogelijk is dat een land als Nederland in onderhandeling is gegaan met een aantal bendes in Turkije die uit zijn op bureaucratisch en politiek gewin. Uitgaande van het principe dat 'een te laat gekomen gerechtigheid geen gerechtigheid' kan zijn, en als we er van uitgaan dat de rechten van de mens en de gerechtigheid op zekere dag voor iedereen van toepassing zullen moeten zijn, vind ik het nuttig om met betrekking tot de zaak Hüseyin Baybaşın rechtstreekse, zonder tussenkomst van anderen, gedane harde uitspraken en reportages evenals zijn uitspraken over te brengen.

WAT HEEFT DE TOENMALIGE DIRECTEUR VAN POLITIE NECDET MENZİR GEZEGD?

Zoals U weet ben ik van 14-02-1992 tot 02-11-1995 werkzaam geweest als Directeur van Politie te Istanbul. Ik wil voor een keer duidelijk zeggen dat ik noch in het verleden noch in het heden ooit een enkel geheim van onze staat heb prijsgegeven of zal prijsgeven. Als het echter mogelijk zou zijn om een aantal zaken die in het verleden binnen onze instanties verkeerd zijn aangepakt, zou kunnen isoleren, kan ik met betrekking tot sommige gevallen wel tot een interpretatie komen en uitspraken doen. De zaak Hüseyin Baybaşın, waar U naar

vraagt en waar U zich mee bezig houdt, is een op zichzelf staande gebeurtenis. Het is niet iets dat onderschat moet worden. Noemt U het zo U wilt, 'een valse beschuldiging of een spel', of noemt U het een complot, de naam Hüseyin Baybaşin wordt genoemd in verband met een aantal drugszaken en voorvallen. Let wel, ik zeg niet dat Hüseyin Baybaşin deze zaken heeft gepleegd, dat hij een internationale drugshandelaar is of dat hij veel geld heeft verdiend. Om dat te kunnen stellen zou ik moeten beschikken over bewijzen, documenten en informatie dat hij degenen die dit werk deden daartoe heeft aangezet, dat hij in organisaties heeft gezeten. Daarom kan ik ook dat ook niet zeggen. Immers de man is er niet bij, maar zijn naam wordt met ieder voorval in verband gebracht...

Om een aantal beschuldigingen jegens iemand te kunnen uiten dien je te beschikken over belangrijke bewijzen en bewijsstukken. Als U een regeringspersoon bent, als U een eerlijk en rechtvaardig persoon bent, mag U iemand niet vals beschuldigen en mag U geen partij zijn in dit soort zaken. U kunt niet enerzijds het algemeen belang dienen en anderzijds het belang van de gemeenschap uit het oog verliezen”.

De grootste bron van inkomsten van de terroristische organisaties in Turkije werd, zoals bekend, zonder twijfel gegenereerd uit de illegale drugshandel. De smokkelaar genaamd Şeymuz Daş was een van de meest bekende en belangrijkste drugssmokkelaars in Turkije. De voornaamste bron voor de financiering voor de terreur in Turkije komt voort uit de handel in drugs. De persoon genaamd Şeymuz Daş was een van de belangrijke smokkelaars die zich in Turkije bezig hielden met de drugshandel. Tegen hem werd een onderzoek ingesteld als een van de eigenaren van de op de boot de Lucky-S onderschepte tonnen aan drugs. Vanaf de maand september werden zijn telefoongesprekken met een machtiging van de rechtbank ofwel onofficieel getapt en afgeluisterd. Op 26 december van het jaar 1992 is de in de onderwereld vermaarde Drej Ali genaamde (Ali Yasak), toen hij op weg was naar een bruiloft, in een vuurgevecht verwikkeld geraakt en gedood. Daş, die aan de ene kant de van hem afgeperste bijdrage aan de PKK betaalde, stond aan de andere kant ook open voor degenen die toegaven aanhanger van die partij te zijn. Hij werkte zij aan zij met deze aanhangers.

Daş is vermoord op het tijdstip dat de boot Lucky-S inmiddels geladen met drugs op weg was gegaan. Met de moord op Daş werd een groothandelaar in drugs tegen wie men een onderzoek had lopen, tot zwijgen gebracht. Immers, de boten Lucky-S en Kismetim-1 transporteerden tonnen aan drugs en de persoon die daarover de meest belangrijke informatie zou kunnen verstrekken is pal naast een auto van het politieteam vermoord. Het is aannemelijk dat deze moord is gerealiseerd door drugsbaronnen die begrepen dat hun goederen in de beide boten zouden worden onderschept, en door personen uit hun omgeving met wie zij nauw in contact stonden. Zij hebben de persoon die hen zou kunnen verraden, Şeymuz Daş, uit de weg geruimd. Hiermee hebben zij zichzelf veilig gesteld. De namen van Daş, Halil Havar en Şevket Çubuk kwamen naar voren als de bazen van de Lucky-S. Het is een feit dat Havar en Çubuk ook een baas of bazen naast of boven zich moeten hebben gehad. Deze operatie heb ik persoonlijk gerealiseerd. Toen er plotseling een storm kwam opzetten, is de boot gezonken en was er geen enkele mogelijkheid om de schuldigen binnen te trekken.

In die periode was het ook niet mogelijk om goed contact te krijgen met Aziz Derviş en Hüseyin Baybaşin. Omdat er ook geen tastbare informatie uit de telefoontaps kwam was de zaak al over en afgesloten voordat zij goed en wel was begonnen. In het bijzonder de kwestie van de Lucky-S en de banden die deze boten met Bursa konden niet op een goede manier worden uitgezocht.

Şeymuz Daş was in Bursa een gerespecteerd persoon. Hij had nauwe banden met de politiek en hij bezat een triljoen aan vermogen. Maar wat er toen ook aan de hand is geweest, het zou gelogen zijn als ik zou stellen dat de politieke wensen ons er in die tijd niet van hebben weerhouden om verder op die zaken in te gaan. Dat Baybaşin met deze beide zaken niets te maken had was toen ook al gebleken.

Voor mij is Hüseyin Baybaşin niet zomaar de eerste de beste naam. Zijn tweezijdige relatie met de Turkse staat, met de politici in Turkije, met belangrijke namen van de politie en hoogste militaire rechters was uiterst sterk. Af en toe waren er ook aanwijzingen dat hij

tweezijdige betrekkingen onderhield met de staat. Echter, de Minister-President, de Directeur-Generaal van Politie en een aantal politici van die tijd stoorden zich aan de niet te stuiten opkomst van Baybaşın. Om die reden werd een bericht over de als bovengenoemd ontstane onrust aan de organisatie gestuurd. Ik wil het eigenlijk niet zeggen maar over een behoorlijk aantal van onze collega's (medewerkers binnen de politie-organisatie) ontvingen wij berichten dat zij geld, roerende- en onroerende zaken op diverse namen hadden ontvangen van drugshandelaren, vrouwenhandelaren en bedrijfsleiders. Over een aantal mensen die een publieke functie bekleedden werden zelfs berichten in de kranten gepubliceerd.

Ik heb in Istanbul een keer gesproken met Ö. Çiller en we hebben in een restaurant gegeten. Hij heeft mij toen rechtstreeks medegedeeld dat hij zich werkelijk stoorde aan Hüseyin Baybaşın en dat hij wenste dat de familie Baybaşın, zijn verwanten en iedereen die contact met hem opnam werden geobserveerd en dat deze werkzaamheden ook absoluut moesten worden gedocumenteerd en in beeld moesten worden gebracht (met telefoontaps, foto's en video-opnamen en dergelijken).

Ik kon het onbehagen van Ö. Çiller indertijd niet begrijpen. Ik was toen niet in de luxe situatie om te kunnen zeggen dat hij dat niet moest doen, maar ik heb hem aangehoord, en op zeker punt moest ik ook het nodige doen. Özer Çiller was bijzonder geïnteresseerd in de MIT, en van Tolga Şakir Atik hield hij als van een zoon en als er iets gedaan moest worden maakte hij gebruik van Atik. Ik wist dat Ferruh Tankuş en Emin Aslan belang stelden in de kwestie Baybaşın en dat zij deze zaak op de voet volgden. Dat was mijn interpretatie van deze zaak, het is en blijft echter wel mijn eigen persoonlijke mening.

Als iemand Baybaşın nu eens in de gevangenis zou gooien, dan nog blijft overeind dat deze persoon in die jaren erg populair was en dat veel landen zich daardoor terughoudend zouden opstellen. Het was best mogelijk dat personen uit de onderwereld van diverse landen, regeringsfunctionarissen, Hüseyin in de gevangenis zouden willen laten gooien. Waarom? Wel, om de volgende reden: Zodra deze persoon de gevangenis in gaat, hebben zij vrij spel. Ziet u, de arrestatie van Hüseyin Baybaşın, het handelen van de personen die de operatie uitvoerden volgens instructies die zij van een aantal mensen en instanties hadden gekregen, de geldbedragen en persoonlijke vermogens die na afronding van deze zaken te voorschijn kwamen, geldbedragen die een ambtenaar normaal gesproken in zijn hele leven niet bij elkaar zou kunnen sparen, huizen, villa's en hun afkomst hadden behoren te worden nagetrokken. Waarom is Tankuş uit zijn functie gezet? Ook de pers heeft hier geen aandacht aan besteed. Met betrekking tot deze zaken is naar mijn weten ook op de media behoorlijke druk uitgeoefend. Er is niet veel over geschreven. Alleen aan een aantal journalisten die een nauwe relatie hadden met de politie werd enige (schriftelijke) informatie verstrekt en zij schreven stukjes waarbij zij zich niet buiten de aan hen gegeven informatie begaven. Ik zeg nogmaals en ik onderstreep dit, ik heb mij helemaal niet in dit gebeuren bevonden. Ik weet dat neven/nichten, echtgenoten en naaste familieleden van politici die aan de top van de regering stonden, en ook belangrijke bureaucraten en sommige ambtenaren van de MIT wel erg veel interesse toonden voor de zaak Hüseyin Baybaşın.

Wij hadden de zaak Baybaşın als een geheel aangepakt. De crisis en de onrust in de politiek hadden dit niet mogen verpesten. Op de telefoons van Hüseyin Baybaşın, zijn familieleden en de kring om hen heen waren inmiddels taps aangesloten. Deze werkzaamheden waren in die periode niet rechtmatig. Er bestond namelijk geen rechterlijke beslissing of iets dergelijks voor. Blijft over dat Ferruh Tankuş en Emin Aslan ieder afzonderlijk samenwerkten met de Nederlandse Internationale Onderzoeks Eenheid, het Interregionale Recherche Team, de Nederlandse politie en het ministerie van Justitie Voor zover ik mij kan herinneren was er ook een nauwe samenwerking met politiefunctarissen uit Spanje. Wij wisselden allerlei documenten en informatie uit waarover wij beschikten. Echter Turkije verstrekke alles wat men had tegen Hüseyin Baybaşın, zelfs de kleinste informatie, aan Nederland. Er hebben met betrekking tot Hüseyin Baybaşın zoveel verzoeken om technisch onderzoek plaatsgevonden dat zelfs de doodgewone dagelijkse gesprekken naar Nederland en naar de politie of gerechtelijke autoriteiten van andere landen die daarom vroegen, werden

toegestuurd.

Ik ben er nog steeds niet achter wat Emin Aslan en Ferruh Tankuş met de zaak Baybaşın te maken hadden. Zij hebben beiden bijzondere inzet getoond. Er is veel geld als beloning gegeven. Volgens mij zijn er, zonder dat er echt serieus bewijs en bewijsstukken waren, slechts telefoongesprekken, enkele beelden en documenten met betrekking tot het onderzoek aan de zeer regelmatig langskomende Nederlandse politie gegeven. En wij hebben op de beide boten geen enkel naar Baybaşın leidend spoor aangetroffen. Het is mij nog steeds niet duidelijk hoe het hen is gelukt om deze man op grond van telefoongesprekken levenslang gevangen te laten nemen. Wat mij betreft is de Nederlandse Internationale Onderzoeks Eenheid, het Interregionale Recherche Team absoluut fout voorgelicht. Nederland is uitgegaan van de technische observatie, de telefoontaps dus, en heeft gehandeld naar believen. Maar Baybaşın heeft in die jaren weinig gelegenheid gehad om iets te zeggen om zichzelf te verdedigen.

Özer Çiller pleegde te zeggen dat Baybaşın niet naar Turkije zou moeten komen. Dat was ook zijn eis voordat Baybaşın in Nederland werd opgepakt. Trouwens, enige tijd na deze besprekingen is de operatie in Nederland aangevangen. Ferruh Tankuş was na zijn opleiding in het buitenland, bewust op de narcoticadienst geplaatst, op instigatie van de Directeur Generaal en uiteraard het Ministerie. Hij zei dat alles wat hiervoor nodig was, moest worden gedaan. Çiller had veel meer intensieve gesprekken met Mehmet Ağar, Tankuş en Aslan. De gekruiste armen werden in werking gesteld.

Een ander argument om het apparaat op te stoken was het idee dat Baybaşın de PKK zou helpen, dat hij MED TV ondersteunde, omdat bij het apparaat bekend was dat Baybaşın met zijn organisatie reclame maakte voor dat TV-kanaal. Emin Aslan en Ferruh Tankuş, maar in het bijzonder Aslan, gingen Baybaşın op een overdreven intensieve wijze volgen.. Wat mij betreft, ik wil niemand vals beschuldigen. Ik wil ook niet te ver gaan, maar in die jaren hebben politici en een aantal belanghebbende kringen met groothandelaren in drugs samengewerkt om Baybaşın de pas af te snijden. Dit was de meest effectieve weg om deze persoon de pas af te snijden en dat is hen ook gelukt. Stelt u zich eens voor, de officier van justitie van een land, speciaal opgeleide politiemensen, komen naar Turkije, zij laten de paarden rennen zoals zij dat willen, ons apparaat werd gebruikt voor een aantal van hun wensen en wij stonden erbij en keken er naar. Natuurlijk is er inmiddels nogal wat tijd verstreken. Het zou kunnen dat ik mij in de data kan vergissen, maar in het jaar 1995 of begin 1996 hadden zij tweezijdige contacten met een aantal mensen van de Nederlandse politie en van de Nederlandse rechtspraak. Ik neem aan dat deze contacten gingen over nieuwe ontwikkelingen met betrekking tot Hüseyin Baybaşın, de betrekkingen in de organisatie, ze spraken zelfs over het gewicht van Baybaşın in de MIT en zijn betrekking tot het leger. Hoewel ik in die jaren officieel niet in deze zaak betrokken was, zat ik zelf toch ook in het onderzoek. Özer Çiller stond misschien ook wel onder druk van iemand anders of van een aantal belanghebbende kringen. Ik kon er wel van uit gaan dat hij niet wilde dat Baybaşın in Turkije zou zijn, dat hij sterk zou worden en dat hij een leider zou worden van zijn eigen groepering. Want in die jaren waren er in Turkije erg veel mensen die de handel in verdovende middelen in hun hand wilden houden.

De drugs waren zelfs doorgedrongen tot de politiek. In die jaren, ook weer voor zover ik weet, was T. Ş. Atık degene die de contacten tussen Baybaşın en de MIT en de staat overbracht aan Ö. Çiller. Hij gaf aan ons namelijk door tussenkomst van deze persoon zelfs zaken door waar ik niet van op de hoogte was.

Ferruh Tankuş, had in de operatie Baybaşın een speciale taak. Hij was met veel bevoegdheden toegerust. Hij werkte met een voortreffelijk team. Ferruh Tankuş hechtte waarde aan de telefoontaps en liet camera-observaties verrichten in de zaak tegen Hüseyin Baybaşın. Hij heeft zo'n 21 maanden gefungeerd als directeur van de Narcoticiadienst in Istanbul. Daarvoor had hij een tijd op de afdeling georganiseerde misdaad gewerkt. In die periode was deze zaak voor hem dus zijn voornaamste zaak, de andere zaken stelden

volgens mij niet echt veel voor. De tijd dat Tankuş op deze functie heeft gezeten was volgens mij in de jaren 1995/96. Goed, maar waarom werd Tankuş benoemd als Directeur van Politie in het district Beyoğlu. Waarom? Er is iemand die voor die benoeming 4 miljoen dollar op zijn rekening heeft gekregen.

De bevindingen uit de uitkomsten van de consultaties met de inspecteuren naar aanleiding van het door die inspecteuren van politie uitgevoerde onderzoek staan vast.

Een tweede feit is dat hij in 1995 in de provincie waar hij eerder heeft gewerkt een disciplinaire straf heeft gekregen van de Hoge Raad van Discipline in verband met het aanknopen van betrekkingen met en belang hebben in georganiseerde misdadinstellingen. Een derde feit zijn de beschuldigingen met betrekking tot zijn persoonlijke levenssfeer. Over dit voorval had de Gouverneur van Istanbul Erol Çakir reeds belangrijke mededelingen gedaan. Bij mijn weten heeft het ministerie Tankuş overgeplaatst naar Niğde en is er daarna erg veel met hem gebeurd en is hij uit zijn functie gezet. Waarom is deze ontwikkeling achterhaald door de advocaten van Baybaşın? En dan hebben ze niet eens nagetrokken hoe en waarom Tankuş aan zijn zomerhuis in Kemal Sarıtaş Silivri is gekomen. Ik vind het niet juist dat de Politieorganisatie betrokken is bij dit soort zaken. Ik wil nog wel dit zeggen: Tankuş en E. Aslan zijn experts in hun taken in hun beroep. Zij zijn zeer goed opgeleid. De staat heeft veel geld uitgegeven voor hun opleiding in het buitenland. Tankuş is nadat hij de buitenland-opleidingen van het Ministerie van Binnenlandse Zaken had afgemaakt op deze functie gezet. Misschien is hij voor een korte periode ook nog wel belast geweest met andere werkzaamheden, maar bij mijn weten heeft dat niet lang geduurd. Daarna werden voorbereidingswerkzaamheden verricht voor de grote operaties. De ruwe informatie was merkwaardig en er werd begonnen met het omzetten van die merkwaardige informatie in ruwe informatie. In de zaak Baybaşın werden de telefoontaps, zonder de resultaten uit de inhoud daarvan af te wachten, doorgegeven aan de toenmalige Algemeen Directeur, en vervolgens zie je die informatie terug in de handen van de politieke arena. Ik was stomverbaasd, ik voelde dat er een wespennest achter zou kunnen zitten en ik heb mij op afstand gehouden.

Dan komen we aan de zaak J. Demmink...

De naam van die man heb ik erg vaak gehoord. Ik kan me de exacte datum niet meer herinneren maar in die jaren verzorgde onze veiligheidsdienst zijn beveiliging. In het verleden, ook al voor de jaren 1995, hoorde ik af en toe dat hij weer in Turkije was geweest. Ik vermoed dat hij een nauwe band met Turkije had, maar wij konden niet weten wat zijn bedoelingen waren, ik wilde het ook niet weten.

Voor zover ik weet is het wel zo dat hij onderzoek deed in de zaak Baybaşın en dat hij zich bezighield met onderzoek naar diens bezit en vermogen in Turkije en de plaats waar zijn roerende en onroerende bezittingen zich bevonden. Op dit moment wil ik geen namen noemen maar hij schijnt gesprekken te hebben gevoerd met de politici van destijds, leiders op het hoogste ministeriële niveau en met een aantal mensen van de MIT. Zelfs als tussen onze collega's, die inmiddels uit de organisatie zijn omdat zij zijn gepensioneerd of die zijn overgeplaatst naar andere plaatsen, deze onderwerpen af en toe ter sprake kwamen, stelden wij elkaar de vraag wat die J. Demmink toch van plan was en waarom hij zich toch zo van nabij met Turkije bezig hield. Ik wil mij hier ook niet al te veel in verdiepen want de waarnemingen waren vaak niet erg chic, het ging om zaken die niet zouden moeten gebeuren. Maar helaas hebben sommige collega's binnen onze organisatie voor deze persoon een aantal diensten verricht, u mag ze zelf benoemen. Zelfs in die jaren spraken wij al van een 'pedofiel', mijn opvoeding staat mij niet toe om dit uit te spreken. Ik heb hem trouwens maar een of twee keer gezien en kort met hem gesproken, maar dat had geheel te maken met het onderzoek en, zoals ik al zei, ik zat niet in dat onderzoek.

Aan de andere kant gebeurde het regelmatig dat Ö. Çiller in de media van Baybaşın inhoudelijke verklaringen aflegde en zei dat aan het politieke leven van Tansu Çiller een einde zou komen en dat hij bovendien bang was dat er zelfs een gerechtelijke procedure zou kunnen worden gevoerd. In die tijd heeft Özer Çiller een belangrijk deel van zijn werktijd aan

dit belangrijke onderdeel gependend. De belangrijke naam met betrekking tot Baybaşın en de ontwikkelingen die hebben plaatsgevonden, was Tankuş. Bekend was dat Demmink, wiens naam in Turkije in verband werd gebracht met seksschandalen, in de jaren 1995 tot 2000 met gebruik making van verschillende namen in Turkije is geweest. (het verhullen van iemands werkelijke identiteit is iets dat om veiligheidsredenen wel vaker gebeurde) De politie in Istanbul verleende hem vanzelfsprekend beveiliging, zowel bij zijn officiële als ook bij zijn niet officiële bezoeken. Met die zaken hield de afdeling beveiliging zich bezig. Wij deden het nodige voor zijn officiële en zijn privébezoeken. Demmink was ook nauw betrokken bij de zaak Baybaşın. Ik had gehoord dat Tansu Çiller diverse malen met het Nederlandse Ministerie van Justitie heeft gesproken.

Het heeft uiteraard een behoorlijke schok veroorzaakt dat Baybaşın de naam van Tansu Çiller in verband bracht met de drugshandel. Maar ik ben zelfs niet in staat om te beoordelen of deze uitspraak op waarheid berust of niet. Maar kijk, ik zal iets zeggen, ik weet niet of dit juridisch mogelijk is of niet. De besprekingen tussen Ferruh Tankuş en Demmink, Tankuş en Hillenaar en alle besprekingen met de buitenlandse politiemensen die vanuit Nederland naar Turkije zijn gekomen, zijn opgenomen op geluidsbanden met de bedoeling dat ze later zouden kunnen worden ontcijferd. Dit was niet met slechte bedoelingen, er werd op deze wijze gewerkt om eventuele problemen met betrekking tot de vertalingen van die besprekingen te kunnen achterhalen en om meer duidelijkheid te krijgen over wie wat heeft gezegd. Mogelijk zijn die geluidsopnamen nog steeds aanwezig bij de politie.

Nu ik er aan denk, wil ik u ook wijzen op het voorval bij Kapikule in Edirne, namelijk de zaak van de 22 kilo heroïne die daar zijn onderschept, was ook een raadsel. Er zijn verklaringen opgenomen van Roemenen die geen Turks kenden. Er is de mannen een stuk voorgelegd, er werd gezegd dat ze moesten ondertekenen en zij hebben het ondertekend. Als U de politiefunctaris die de vertaling heeft gemaakt zou kunnen achterhalen en met hem/haar zou spreken ben ik ervan overtuigd dat die ook verschillende dingen zou kunnen vertellen. Op het stuk is een handtekening gezet alsof het naar het Roemeens was vertaald en dat stuk is met spoed naar het Nederlandse Ministerie van Justitie gestuurd. De politie was niet eens in staat om een Roemeense vertaling te maken, degene die het zou vertalen zou beëdigd moeten zijn.

Het berechttingsmechanisme van de Nederlandse rechtbanken en zelfs van de meest achtergebleven landen in de wereld zal zowel voor doodgewone zaken als voor de meest belangrijke zaken eerlijk en rechtvaardig moeten werken. Dat is trouwens eveneens een vereiste voor de superioriteit en de onafhankelijkheid van de rechtspraak. Een Nederlandse rechtbank mag geen partij zijn in een zaak waarin met Turkije onderhandelingen hebben plaatsgevonden onder het mom van het landsbelang. Als er sprake is van een delict, behoort dat zeker te worden bestraft, maar een niet gepleegd delict mag niet worden bestraft...

Het geheel heeft inmiddels plaatsgevonden en is afgewerkt. Als de Nederlandse rechtbank gewild zou hebben, had zij een speciaal team kunnen formeren en in Turkije serieus onderzoek kunnen laten doen bij de rechtbanken naar zaken met betrekking tot de affaire Baybaşın. Zij had dan op een fatsoenlijke manier documentatie kunnen vergaren. Als het in deze zaak niet om Hüseyin Baybaşın maar om iemand anders zou zijn gegaan, had men hem zelfs geen dag vast kunnen houden. Niemand zou dat zelfs maar gedurfd hebben.

De zaak Ferruh Tankuş is een verhaal op zich. Ik heb het u verteld. Ik ben erg benieuwd naar wat de Directeur van de Narcoticadienst aan de Turkse vleugel, Ferruh Tankuş, die in Turkije uit zijn functie is gezet nadat hij voor een aantal delicten en op grond van een aantal beschuldigingen was veroordeeld door zowel de straf- als de bestuursrechter, allemaal heeft gedaan in de zaak waaraan het Nederlandse ministerie van justitie zo'n groot belang hechtte, waarin een operatie is uitgevoerd in samenwerking met de politieorganisaties van vijf landen, en naar de waarde de Nederlandse rechtbank hieraan zal hechten. Zal die zeggen 'wat kan ons dat schelen?' Dit is wat ik te zeggen heb.

Nu we het toch over Ferruh Tankuş hebben, zou ik ook ter informatie van het Gerechtshof enkele toelichtingen willen geven over de gang van zaken hier. Ten tijde van de arrestatie van Hüseyin Baybaşın werd de operatie namens Turkije uitgevoerd door de toenmalige

Directeur van de Narcoticadienst Ferruh Tankuş. Ik ben ervan overtuigd dat zijn naam veelvuldig wordt genoemd in de rapportage die door een belangrijke eenheid in Turkije is samengesteld en dat zich in het dossier van de rechtbank bevindt.

VERHOOR A 13 FERRUH TANKUŞ

Gebleken is dat tegen de voormalige Directeur van de narcoticadienst met ingang van 22 april 1998 een onderzoek is ingesteld omdat hij tegen betaling misbruik had gemaakt van zijn functie. Tevens bleek dat inzake 13 verschillende zaken onderzoeken liepen tegen de voormalige Directeur van de narcoticadienst te Istanbul Ferruh Tankuş en tegen een aantal leden van zijn zogenaamde "speciale team".

De gouverneur van Istanbul heeft op 22 april 1998 aan de assistent van de Directeur van Politie in Istanbul verzocht om 10 verschillende zaken tegen Tankuş en het speciale team door een gespecialiseerde inspecteur te laten onderzoeken. Op 13 mei is een inspecteur benoemd. Onderwerp voor dat onderzoek tegen Tankuş en zijn speciale team waren de volgende beschuldigingen:

* Tankuş heeft het verhoor van de compagnon van de heroïneverkoper Orfi Çetinkaya, şaban Yılmaz, die in Spanje is opgepakt, laten stopzetten en hem voor de rechtbank gebracht.

* Tankuş die drie politiefunctionarissen van buiten de narcoticadienst onder zijn bevel heeft aangesteld, heeft een speciaal team geformeerd.

* in de zaak van 1 ton hasj is Hasan Erkuş, de compagnon van Lütfi Topal, gedurende vijf uur buiten gezet om met iemand te praten. Erkuş schreeuwde op de rechtbank: 'Jullie hebben zowel mijn geld aangenomen als mij opgepakt'.

* Uit de woning van de voortvluchtige verdachte Rahman Türk, die werd gezocht in verband met 133 kilogram heroïne, zijn 2 kilogram goud en 200 duizend Duitse Marken gehaald. Het goud is overgedragen toen aan de Narcoticadienst werd medegedeeld dat de broeder die in de gevangenis zat, zou worden aangebracht bij de officier van justitie.

* Met Cengiz Balkan, die door het speciale team was opgepakt, heeft men twee dagen rondgereden en er is uiteindelijk voor een bedrag van 100 duizend Duitse Marken overeengekomen. De bevelhebber over de teams had van dit voorval gehoord. Verder heeft Tankuş aan de bevelhebber over de teams verzocht om de met 3 kilo heroïne opgepakte voormalige voorzitter van de Bayrampaşa Spor Kulübü vrij te laten. En toen de bevelhebber over de teams zich hiertegen verzette, is hij uit zijn functie gezet.

* Het speciale team heeft een inval gedaan bij een vergadering in verband met het Islamitisch Recht van de Iraanse heroïneverkoper Ömer Eben. Met achterlating van 50 kilo heroïne in het huis werd vervolging ingesteld tegen Eben.

* Het technisch bureau heeft op 16 juni 1997 een inval gedaan in het huis van de destijds voortvluchtige verdachte Ljamalsarı, die met 79 kilo heroïne was opgepakt. Bij de arrestatie van zijn vrouw zijn 2 miljoen Duitse Marken en een serie foto's in beslag genomen. Tankuş had zijn informatie over deze zaak gekregen van de voortvluchtige verdachte en heeft de foto's opgevraagd bij de commandant van het technisch bureau. Het onderzoek tegen de toen nog gedetineerde vrouw van de verdachte is opgeheven en er is geen vervolging tegen haar ingesteld.

* Het bijzondere team heeft na de arrestatie op 6 mei 1997 van Remzi Özçelik, die met 122 kilo heroïne is opgepakt, 40 duizend Mark van de naaste verwanten van de verdachte aangenomen en gezegd dat de Bevelhebber van de Politie Hüdai, die niet van deze zaak op de hoogte was, bij de rechtbank een verklaring a decharge zou gaan afleggen. Degenen die het geld hebben betaald hebben Hüdai, die overigens niet naar de rechtbank was gekomen, gebeld en zij hebben tegen hem gezegd 'je neemt het geld aan en vervolgens kom je niet naar de rechtbank'. Toen zij begrepen dat Hüdai niet van de zaak op de hoogte was, hebben ze de telefoon neergelegd. Toen de personen naar de afdeling werden gebracht heeft Tankuş, die wel van de situatie op de hoogte was, de opdracht gegeven om 'de zaak te sluiten'.

* Met Tahsin Karakuş, die op 11 januari 1998 is gepakt met 18 kilo heroïne, is een

overeenkomst gesloten voor 150 duizend mark.

* Door plannen te maken met de voormalige Directeur van de Inlichtingendienst is informatie verkregen inzake Yüksekova, Başkale en de Iraniërs. Zonder medeweten van de afdeling is een inval geregeld in de woning en op de zakenadressen van deze personen. De personen die, gedocumenteerd en ongedocumenteerd, werden ondervraagd zijn vrijgelaten zonder dat vervolging tegen hen werd ingesteld.

* Ook wordt onderzoek gedaan naar de beschuldiging in de mededeling in een brief die is gestuurd aan de gouverneur van Istanbul, dat “de verzaking van zijn plicht aanleiding is geweest voor de dood van de Assistent van de Commissaris (*opm. vertaalster: deze rang is veel lager dan de rol van commissaris van politie in Nederland*) Bora Barış Güler, en de arrestatie en vrijlating tegen bepaalde belangen van personen met de Iraanse en Pakistaanse nationaliteit”, de zoon van een volksvertegenwoordiger die in de drugshandel zat. Ik vind het ook van belang om mededeling te doen van een aantal onrechtmatige handelingen die aanleiding zijn geweest voor het uit zijn politiefunctie zetten van Ferruh Tankuş en de daarmee verband houdende toestand met betrekking tot een aantal andere personen in Turkije.

Het onderzoek door de officier van justitie van de beschuldigingen door Tankuş:

De Hoofdofficier van Justitie te FATİH heeft een onderzoek ingesteld in verband met de beschuldigingen die door de voormalige Directeur van de narcoticadienst Ferruh Tankuş zijn geuit. Volgens de van de Hoofdofficier van Justitie te Fatih verkregen informatie is het onderzoek opgestart naar aanleiding van de beschuldigingen door de voormalige Directeur van de narcoticadienst Ferruh Tankuş, die om die reden uit zijn functie is gezet, met betrekking tot de Directeur-Generaal van Politie Necati Bilican na zijn benoeming tot Directeur van Politie te Beyoğlu, de Directeur van Politie te Istanbul Hasan Özdemir en de Assistent van de Directeur van Politie Encüment Özbeyli. Tegen Tankuş is onder acceptatie van televisie- en krantenberichten als inlichtingen, een pro-forma procedure opgestart, waarbij Tankuş wordt opgeroepen om als “informant” een verklaring af te komen leggen bij de hoofdofficier van justitie.

De Hoofdofficier van Justitie zou nadat Ferruh Tankuş zijn verklaring heeft afgelegd, sturing geven aan het onderzoek, de aard van het delict bepalen en de personen horen tegen wie de beschuldigingen zijn gericht.

De bevoegde personen van het Kabinet van de Hoofdofficier, die tot op heden geen informatie hebben verstrekt omtrent aangiften van valse beschuldigingen of beledigingen door Ferruh Tankuş, hebben bepaald dat aangiften hieromtrent afzonderlijk zullen worden beoordeeld.

De verklaring van de informant:

Aan de andere kant heeft Mustafa Akman, die ten aanzien van beroemde personen waaronder Mahsun Kırmızıgül informatie heeft verstrekt aan de officier van justitie dat zij handelden in drugs en dat zij gebruikten, hetgeen aanleiding was voor hun inverzekeringstelling, een verklaring afgelegd tegenover de Bestuurlijke Inspectie met betrekking tot de voormalige Directeur van de narcoticadienst Ferruh Tankuş. Akman, die gedurende twee uur tegenover 2 bestuurlijke inspecteuren die hun werkzaamheden verrichtten bij de Gouverneur van Istanbul, een verklaring aflegde met betrekking tot de diverse verdachtmakingen van Tankuş, heeft later vragen van journalisten beantwoord. Akman, die stelde dat hij onder druk is gezet om de namen van de voormalige Minister van Binnenlandse zaken Abdülkadir Aksu en de zakenman Nihat Akgün te verwijderen van de lijst met namen van personen die door Tankuş werden beticht van handel in en gebruik van drugs, heeft gezegd dat hij de bedoelde lijst desondanks aan de Hoofdofficier van Bakırköy heeft gegeven. Op de vraag waarom Akman tot nu toe heeft gewacht met zijn klacht tegen Tankuş, antwoordde hij: “Toen was ik bang, nu voel ik mij op mijn gemak”.

Later heeft Mustafa Akman het Kabinet van de Gouverneur van Istanbul verlaten om bij de Hoofdofficier van Justitie te Bakırköy aangifte te doen tegen Tankuş omdat die hem onder

druk had gezet en heeft willen tegenhouden. Op Akman's documentatie staat dat hij in Zwitserland in de gevangenis heeft gezeten omdat hij op 3 februari 1994 in Geneve was gepakt met 7 kilo heroine en gebleken was dat Mustafa Akman een van de technici van de THY (*Turkish Airlines*) was die als koerier werkten voor Ömer Lütfü Topal. Akman, die na zijn terugkeer naar Turkije een lijst heeft verstrekt aan de Hoofdofficier van Justitie te Bakırköy, stelde dat de personen wier namen op die lijst voorkwamen, handelden in drugs en dat zij drugs gebruikten. De beroemde artiest Mahsun Kırmızıgül en Leyla Adalı, Özlem Tekin, Celal Yarıcı, Bilal Yarıcı, Ferhat Şirin, Sevda Demirel, Sinem Üretmen, Sibel Gökçe en Meral Mansuroğlu die op basis van deze informatie van Akman door de teams van de Directeur van de Narcoticadienst in verzekering zijn gesteld, zijn door de Hoofdofficier van Justitie te Bakırköy na verhoor weer in vrijheid gesteld.

Bilican: De maffia stoorde zich

De Directeur-Generaal van POLITIE Necati Bilican, heeft met betrekking tot Ferruh Tankuş, die na de beëindiging van zijn functie als Directeur van de Narcoticadienst bij de Politie te Istanbul is benoemd tot Directeur van Politie in het district Beyoğlu, is ontmaskerd doordat hij een aantal beschuldigingen heeft gespuid, gezegd: "Ze hebben er eentje gevonden, die laten ze nu praten".

Bilican heeft, voorafgaand aan zijn bezoek aan de Bevelhebber van de Kustwacht, Vice-admiraal Yalçın Ertun, het volgende gezegd:

"Iemand zegt een aantal dingen. Wij voeren al maanden, jaren, strijd met de maffia, met criminele organisaties. Deze strijd wordt gevoerd om het land te verlossen van deze fouten. Daar hebben zij zich aan gestoord. Ze hebben er eentje gevonden, die laten ze nupraten."

Toen hij werd gewezen op de aantijging "dat zijn zoon Murat Bilican de zoon van een drugshandelaar als zakenpartner had" zei Bilican; "De zaken van mijn zoon zijn algemeen bekend. Daar kan naar gekeken worden. Het wordt alsmaar rondgedraaid en weer op de agenda geplaatst. Dat is ongepast".

Laat Bilican naar zijn zoon kijken.

De uit zijn functie ontslagen voormalige Directeur van de Narcoticadienst Ferruh Tankuş heeft gisteren, toen hij duwend en trekkend het Kabinet van de Gouverneur binnen werd gebracht, zijn beschuldigen geuit. Tankuş heeft gezegd dat de zoon van de Directeur-Generaal van Politie Bilican samen met de zoon van de drugshandelaar Muhittin Bektaş in Bodrum een bar exploiteerde. Tankuş zei: "Degenen die Muhittin Bektaş met een vals paspoort toegang hebben verschaft, zijn de Directeur-Generaal van Politie en diens zoon". De uit zijn functie ontslagen voormalige Directeur van de Narcoticadienst Ferruh Tankuş heeft zijn beschuldigingen ook gisteren weer herhaald. Tankuş beweerde dat de zoon van de Directeur-Generaal van Politie Necati Bilican, Murat Bilican, samen met de zoon van de internationale drugshandelaar Hacı Mühittin Bektaş, Yılmaz Bektaş, in Bodrum samen een bar exploiteren en dat Bektaş is geholpen met het in- en uitreizen met een vals papoort. Tankuş, die zei "ik kan niet zoals de directeur-generaal en de gouverneur doen, als buurtwijken uitspraken doen die de staat niet passen", is door de politie 'overgebracht' naar het Kabinet van de Gouverneur te Istanbul, teneinde een verklaring af te leggen tegenover de door het Ministerie van Binnenlandse Zaken aangestelde Bestuurlijke Inspecteurs. Tankuş, die op het moment dat hij het Kabinet van de Gouverneur binnenging een toelichting aan de pers wilde geven, werd door de Assistent van Directeur van Politie die belast was met de Recherche Ahmet Pek, al worstelend naar binnengeduwd.

HIJ KWAM OP DE TV.

Nadat hij uit zijn functie als Directeur van de Narcoticadienst was gezet en als Directeur van Politie in het district Beyoğlu was benoemd heeft Tankuş, die aanvankelijk in veel van zijn openbaringen de Directeur van Politie te Istanbul, Hasan Özdemir en zijn assistent

Encüment Özbeyli ervan beschuldigde dat zij van de uit Mersin afkomstige drugshandelaren Sultan Murat Doğan en Yasin Umu 4 miljoen dollar aan smeergeld hebben ontvangen, is gisteren rond het middaguur naar Show TV gegaan en heeft daar deelgenomen aan een programma. Tankuş is, terwijl hij in de televisiestudio was, door de ter plaatse gekomen Assistent van de Directeur van de afdeling Recherche en de Leider van Bureau Moordzaken opgehaald en meegenomen naar het Kabinet van de Gouverneur om een verklaring af te leggen. Tankuş heeft het gebouw verlaten en heeft vragen van journalisten beantwoord.

VALSE BESCHULDIGINGEN.

Tankuş, die aangaf dat de beschuldigingen tegen hem nergens op zijn gebaseerd en dat zij het product zijn van een met spoed gevoerde campagne om hem zwart te maken, zei: " Die beschuldigingen zijn vals. Als je tegen de grote autoriteit van de Directeur van Politie te Beyoğlu aanschopt, krijg je de grote Directeur-Generaal en de Directeur van Politie te Istanbul tegen je. Dit getuigt van veel lef. Ik vertrouw ook op de steun die mijn volk mij hiervoor zal geven. Ze hebben wijlen Bora Barış Güler ook al bij deze zaak betrokken. Hetgeen ik met wijlen Bora heb gedaan, betekent een waarborg voor wat ik nog zal gaan doen. We hebben hem op 3 december, precies een jaar na zijn dood, herdacht. Dit zijn onfatsoenlijke zaken. Waarom zijn deze beschuldigingen niet uitgezocht toen ik nog aan het hoofd van de dienst stond?"

IS DE DIRECTEUR-GENERAAL EEN ADVOCaat?

Farruh Tankuş die de beschuldigingen dat hij banden had met een criminele organisatie als leugen bestempelde, sprak: "Wat voor criminele organisatie, m'n broertje? Ik heb gisteravond uitspraken gehoord van onze Directeur-Generaal van Politie en onze geachte Gouverneur, die niet gepast waren voor het fatsoen van onze staat. Dat deed mij veel verdriet. Dat een hooggeplaatste Directeur-Generaal en een gouverneur verklaringen afleggen alsof zij de advocaten zijn van iemand in staat van beschuldiging, is heel verkeerd. Het is heel verkeerd om, terwijl de door mij gedane beschuldiging absoluut op hun waarde moeten worden beoordeeld, te proberen deze beschuldigingen toe te dekken. Ze mogen ze niet toedekken. Ik ben duidelijk een ongewapend mens. De persoon op wie ik doel, is op dit moment Directeur van Politie te Istanbul. Dit alles zal door de mechanismen van de staat moeten worden beoordeeld, ik vertrouw er op dat ik zo snel mogelijk mijn wapen zal krijgen. Als de grote Directeur-Generaal en de geachte Gouverneur als advocaat zullen gaan optreden, laat ze dan voor mij als advocaat optreden."

DE STIJL VAN EEN BUURTWIJF

Tankuş, die aangaf dat hij de beschuldigingen die te maken hadden met zijn familie zeer ongepast vond, deed zijn uitspraken als volgt:
" Ik kan niet zoals de directeur-generaal en de gouverneur doen, als een buurtwif uitspraken doen die de staat niet passen. Er zouden dingen zijn die te maken hebben met mijn familie. Mijn familie is ook hun familie. Snappen ze dat dan niet? Laat ze naar hun eigen familie kijken. Laat de Directeur-Generaal van Politie er bij gaan zitten en naar zijn eigen zoon kijken. Ik ben niet de zoon van de drugshandelaar met wie de zoon van de Directeur-Generaal van Politie samen een bar heeft geopend in Bodrum. Die persoon heet Yılmaz Bektaş. Jij bent Directeur-Generaal. Jouw zoon waagt het om samen met Yılmaz Bektaş, de zoon van de internationale drugshandelaar Hacı Mühittin Bektaş een compagnonschap aan te gaan. Hier zou geen sprake zijn van een criminele organisatie, maar als het gaat om de arme Ferruh Tankuş is wel sprake van een criminele organisatie omdat hij een aantal zaken aan het licht heeft gebracht. Zelig, zelig. En vervolgens heeft de zoon van de Directeur-Generaal van Politie ook nog andere banden met de drugshandelaar en diens zoon. Het is wel duidelijk wie degenen zijn die het voor Hacı Mühittin Bektaş mogelijk hebben gemaakt om in te reizen met een vals paspoort. Dat zijn zij, dat is zijn zoon. Het zijn zijn interferenties,

waarbij hij gebruik heeft gemaakt van de naam van zijn vader. Yılmaz Bektaş is laatst betrokken geweest bij een schietpartij in Beşiktaş, degene die hem is komen redden door de deur van het politiebureau in te trappen was de zoon van onze Directeur-Generaal. Even goed als ik dit weet, moet onze Directeur-Generaal hier ook van af weten.”

IK HEB BEWIJSSTUKKEN

Tankuş, die aangaf dat hij over bewijsstukken beschikt die betrekking hebben op zijn beschuldigingen zei: “Tijdens het afleggen van mijn verklaring zal ik ook enkele bewijsstukken die ik bij mij heb, overdragen. U vraagt van mij een bewijsstuk van de corruptie. De namen van Yasin Umu en Sultan Murat Doğan zijn niet zomaar uit de lucht komen vallen. Zie hier, dit zijn de bewijsstukken. Ze moeten worden nagetrokken.”

Tankuş, die aangaf dat Umu de ‘kirve’ (*opm. Vertaalster: kirve is een soort peetvader die een jongetje vasthoudt tijdens zijn besnijdenis en die zeer na is aan de vader*) is van de zoon van Hasan Özdemir, zei: “Voor mij heeft Umu geen villa gekocht. Wie dan ook de Directeur van Politie in de provincie Mersin is geweest, voor hem heeft hij er een gekocht. U hebt het over bewijsstukken, dit zijn bewijsstukken.”

Hoe het zal aflopen met mij weet ik niet. Ferruh Tankuş, die door de politie is opgehaald en om 15.00 uur naar het Kabinet van de Gouverneur te Bakırköy is overgebracht om een verklaring af te leggen tegenover de door het Ministerie van Binnenlandse Zaken aangestelde inspecteuren, wilde bij het binnengaan van het Kabinet van de Gouverneur mededelingen doen aan leden van de pers. Tankuş, die verklaarde dat hij ervan overtuigd was dat men hem tot zwijgen wilde brengen, zei: “Wat ik heb gedaan, is de feiten die ik ken, als een vent delen met de publieke opinie”. Tegelijkertijd probeerde de Assistent van de voor de Recherche Verantwoordelijke Directeur van Politie Ahmet Pek, Tankuş het spreken te beletten. Dit beletten bestond er uit dat hij geen acht sloeg op de woorden van de tegenstribbelende Tankuş, die zei “Ik zal gedurende een minuut uitleg geven”, door te zeggen: “mijnheer de Gouverneur wacht op je”.

Later werd Tankuş op instructie van Pek door de politiemensen aan de arm getrokken en het gebouw van het Kabinet van de Gouverneur binnengebracht. Tankuş die men met geweld het gebouw in wilde stoppen riep, dit keer met luide stem: “Het is wel duidelijk wat de Directeur-Generaal voor iemand is. Hij heeft het gewaagd om zijn tong uit te steken naar mijn familie. Voordat hij zijn tong uitsteekt naar mijn familie, kan hij beter eerst naar zijn eigen familie kijken. Wat mij vanaf nu zal gaan overkomen en hoe het mij verder zal vergaan, weet ik niet.”

2 Inspecteuren zijn aan het verhoor begonnen. De Gouverneur van Istanbul, Erol Çakir heeft gezegd dat hij 2 inspecteurs van het ministerie (*vergelijkbaar met Rijksrecherche in Nederland*) naar de stad heeft laten komen en dat zij zijn begonnen de beschuldigingen van de uit zijn ambt gezette voormalige Directeur van de Narcoticadienst Ferruh Tankuş te onderzoeken.

Çakir, die tijdens de openingsceremonie van het in Levent gelegen Polcenter vragen van journalisten beantwoordde zei: “In verband met de beschuldigingen door de voormalige directeur van onze narcoticadienst zijn 2 inspecteurs naar onze provincie gekomen. Zij zijn met hun werkzaamheden aangevangen. De beschuldigingen worden nu door bevoegde overheidsinstanties onderzocht. De beschikking aangaande de uitkomsten van de onderzoeken naar de juistheid of onjuistheid van de beschuldigingen zal door de overheid worden afgegeven.”

De FP Volksvertegenwoordiger in het Turkse Parlement Naci Terzi heeft de strijd binnen de Politie waarbij leden van de Directie van Politie te Istanbul elkaar beschuldigen van drugshandel en samenwerking met leden van criminele organisaties, overgebracht naar het Turkse Parlement. Terzi heeft in een motie aan de Minister van Binnenlandse Zaken Kutlu Savaş vragen gesteld met betrekking tot de beschuldiging jegens de voormalige Directeur van de Narcoticadienst Ferruh Tankuş, de Directeur van Politie te Istanbul en overige bestuurders dat zij smeergeld zouden hebben ontvangen van drugshandelaren. Terzi heeft de volgende vragen gesteld:” Wordt hier getracht de beschuldigingen jegens Hasan Özdemir

te verdoezelen? Heeft Özdemir soms een of andere familieband met u? Is er enige invloed van een familieband tussen u als Özdemir ondanks deze beschuldigingen gewoon in zijn functie blijft? " Hij werd op 15 maart 1999 uit zijn functie ontslagen. Ferruh Tankuş, die voor een periode van 2 jaar buiten zijn ambt gezet is geweest, zal vandaag in een functie beginnen onder de Directeur van Politie te Niğde.

De bewijsstukken zijn bij elkaar gestopt in hetzelfde zakje.

De zaak van Bora Barış Güler, die zijn leven heeft verloren, vond plaats terwijl hij zat te posten in verband met een drugshandelaar. De dossiers die heen en weer gingen tussen de specialistische afdelingen, wachtten om te worden afgewerkt.

Datum: 2 december 1997. Tijd: rond 23.00 uur. Plaats: Şirinevler Mehmet Akif Caddesi 3. Sokak. Dit is de plaats en het tijdstip waarop de Bora Barış Güler, die zijn loopbaan direct na zijn afstuderen aan de Politieacademie is begonnen bij de Narcoticadienst te Istanbul en die binnen 3 jaar als Assistent van de Commissaris (*opm. vertaalster: deze rang is veel lager dan de rol van commissaris van politie in Nederland*) tientallen straatverkopers die hij op de korrel had, heeft opgepakt, is vermoord... De bedoeling van de commissaris (*lager dan de rol van commissaris van politie in Nederland*) was om de straatverkoper Nazmi Deliktaş op te pakken. Nazmi Deliktaş was echter lid van een gewapende criminele organisatie en was met de delicten die hij op zijn naam had staan, zoals moord en het slaan van de politie, meer dan een eenvoudige straathandelaar. Misschien was de jonge assistent commissaris daarom wel zo fel en vastberaden.

Die nacht hebben Muhbir Ünal en Nazmi Deliktaş elkaar getroffen, ze hadden hun zaken gedaan. Bora Barış Güler en zijn collega Halil Cincik zijn, toen zij het signaal kregen, in actie gekomen. In eerste instantie is Nazmi Deliktaş gepakt. Maar hij had zijn wapen erg goed verborgen, helaas. Misschien heeft Bora Barış Güler zijn doodsendel wel over het hoofd gezien doordat hij al zijn aandacht had gevestigd op het vinden van het delictselement, de drugs.

Op het moment dat hij naar zijn telefoon greep om het bericht door te geven dat de operatie was beëindigd, had Nazmi Deliktaş reeds met dat wapen in de lucht geschoten en was op de vlucht geslagen. Toen Bora Barış Güler en Halil Cincik ook hun wapens trokken en begonnen terug te schieten, ontstond een oorlogstaferel. En op dat moment raakte een kogel uit het wapen van Nazmi Deliktaş Bora Barış Güler in de buik.

'IK BEN NIET ONSCHULDIG, IK BEN EEN INFILTRANT'

Zijn collega Halil ging door met het gevecht maar toen zijn kogels op waren, kon hij niets meer doen. Nazmi Deliktaş heeft koelbloedig zijn (*Halil's*) wapen gepakt en is ermee vandoor gegaan. Er waren 18 dagen verstreken na dit voorval, toen Nazmi Deliktaş werd opgepakt terwijl hij probeerde te vluchten via de grensovergang naar Bulgarije. Aansluitend is tegen Nazmi Deliktaş wegens "Het vermoorden van een ambtenaar in functie teneinde een misdrijf te verhullen en sporen en aanwijzingen te vernietigen" de 4 jaar durende procedure aangevangen, waarin tegen hem de doodstraf werd geëist. Tijdens de zittingen bij de Eerste Rechtbank voor Zware Strafzaken in eerste aanleg te Bakırköy heeft Nazmi Deliktaş telkens weer dezelfde uitspraak tot zijn verdediging herhaald: "Ik ben onschuldig, ik ben ook een infiltrant. Bora Barış Güler is door een andere politieagent neergeschoten. Maar ze hebben mij als slachtoffer gekozen."

Intussen vonden er opmerkelijke zaken plaats. De belangrijkste daarvan is dat Nazmi Deliktaş in de gevangenis Metris, waar hij zat gedetineerd, door een mannetje van Ayvaz Korkmaz door het hoofd is geschoten. Nadat hij dagenlang in coma heeft gelegen is hij weer opgeknapt. De bewaker Veli, die tijdens dit gebeuren geprobeerd heeft Nazmi Deliktaş te beschermen, is door de maffia bestraft met schoten in zijn benen.

Toen Ayvaz Korkmaz werd opgepakt zou hij de aanleiding voor dit voorval als volgt omschrijven:

" Mehmet Yavuz, de chauffeur van de toenmalige Directeur van de Narcoticadienst in

Istanbul Ferruh Tankuş, heeft tegen mij gezegd: 'Het is mogelijk dat wij een verzoek zullen doen vanuit de gevangenis Metris'. Hij vertelde dat ik Nazmi Deliktaş binnen 10 dagen in de gevangenis Metris zou moeten vermoorden en dat mijnheer Ferruh dat had bevolen. En ik heb hem laten doodschieten." Echter; de drugsmokkelaar Hüseyin Uzun, die zelfmoord heeft gepleegd in het gebouw van de Directeur van de politie te Istanbul, zou de feiten van dit voorval op een andere wijze vertellen: "Ayvaz had de bedoeling om Nazmi Deliktaş, die de Narcotica commissaris (*lager dan de rol van commissaris van politie in Nederland*) Bora Barış Güler heeft doodgeschoten, te vermoorden. Om aardig over te komen tegenover de politie heeft hij een wapen met de militairen naar binnen gebracht. Ze hadden Nazmi neergeschoten, maar het was hen niet gelukt om hem te doden."

Terwijl de discussies plaatsvonden, volgden de dagen elkaar op. De rechtbank nam verklaringen op van getuigen om daarmee een licht op de zaak te kunnen werpen, de rapporten werden verzameld. Het meest belangrijke is het antwoord op de vraag uit welk wapen de kogel afkomstig is die uit het lichaam van Bora Barış Güler is verwijderd. Uit het eerste rapport d.d. 5 december 1997, dat is afgegeven door het Politielaboratorium voor Criminele Zaken, blijkt dat de kogel is afgeschoten met het wapen met serienummer 245 NV 52835, halfautomatisch, een wapen van het merk Browning met kaliber 9 mm, dat toebehoort aan Nazmi Deliktaş. De eerste Rechtbank voor Zware Strafzaken in eerste aanleg te Bakırköy heeft volgens gebruik een rapportage gevraagd van de Specialistische Afdeling van het Gerechtelijk Laboratorium. Hiertoe zijn de kogels die op de plaats delict zijn aangetroffen, samen met de uit het lichaam van Bora Barış Güler verwijderde kogel en een stukje van zijn overhemd met een gat er in naar de Natuurkundige Specialistische Afdeling van het Gerechtelijk Laboratorium gezonden. Echter, de uit het lichaam van Güler afkomstige kogel is samen met de andere kogels in hetzelfde zakje gestopt.

VOOR IEDER COLLEGE EEN ANDER RAPPORT

En hierdoor is een rapportenchaos ontstaan. De Natuurkundige Specialistische Afdeling deelt in haar rapport d.d. 7 april 2000 mede; dat 10 van de 30 lege hulzen afkomstig zijn van het wapen van Nazmi Deliktaş: "Aangezien niet bekend is welke van de kogels uit het lichaam van het dodelijkeslachtoffer is verwijderd, is bepaald dat 10 van de lege hulzen en 4 van de kogels afkomstig zijn uit het wapen van Nazmi Deliktaş. " Hierop heeft de rechtbank om een andere rapportage van de Natuurkundige Specialistische Afdeling verzocht en gevraagd "met welk wapen de kogel die uit het lichaam van Bora Barış Güler is gehaald, is afgeschoten". De Afdeling heeft in haar op 2 februari 2001 gedateerde rapport gesteld dat die uit het pistool van Deliktaş is afgeschoten.

Dit rapport; leek alle twijfels te doen verdwijnen. Echter, toen de voorzitter en de leden van de rechtbank een voor een werden vervangen; heeft het nieuwe college alsnog om een aanvullende rapportage van de Grafologische Afdeling van de Natuurkundige Specialistische Afdeling verzocht. En nu; wordt gewacht op een rapport dat moet komen van de Specialistische Afdeling van het Mortuarium. De klagende partij is van mening dat dit rapport de behandeling van de zaak onnodig rekt. Misschien is dit alles wel het gevolg van het feit dat, zoals ook de kogels in plaats van in 2 verschillende zakjes in een enkel zakje zijn gestopt, ook de bewijsstukken niet op technisch correcte volgorde zijn opgeborgen. Je zou ze compleet moeten vervangen. Met name het leger... Je ziet het, een zaak die voor niets in 4 jaar tijds niet wordt afgerond, een niet te stelpen pijnlijk tableau...

ZIJ KREEG ZIJN GEZICHT NOOIT MEER TE ZIEN

Bora Barış Güler, die ondanks het verwijt van zijn vrouw Zehra Güler dat zij 'zijn gezicht nooit te zien kreeg', toch dag en nacht bezig bleef met zijn beroep, volgde die nacht een spoor naar aanleiding van inlichtingen die waren verstrekt door de informant genaamd 'Ünal'. Toen de straatverkoper waar hij achteraan zat zijn verborgen wapen richtte op de jonge commissaris (*lager dan de rol van commissaris van politie in Nederland*) brak de film. Er waren eenheden ter versterking op de plaats delict gearriveerd. Maar het was inmiddels veel te laat.

Bora Barış Güler is in het ziekenhuis waarheen hij was overgebracht, gestorven aan bloedverlies. Met achterlating van een in tranen achterblijvende echtgenote. Terwijl zijn naam bekend werd gemaakt op een conferentie in het gebouw van de Directie van Politie te Istanbul, zwoeren zijn collega's dat zij de dader zouden opsporen.

De folterende vriend van het volk!

Na de in Ordu gehouden hazelnoot meeting kwam aan het licht dat degene die, zogenaamd om de weg te effenen, 'zijn volk niet tegen zich kon hebben', de Directeur van Politie Rıdvan Güler een folterende beul was. De personen die de door de media met complimenten overladen en opgesierde Rıdvan Güler in werkelijkheid niet tegenover zich heeft kunnen krijgen waren de plaatselijke bourgeoisie en de groothandelaren in hazelnoten. Dit was de werkelijke reden dat hij zich niet heeft gehouden aan de opdracht van de regering om de meeting te verstoren.

De naam van deze martelende beul wordt ook genoemd in het door de advocaat mr. İbrahim Açıkan in februari 1998 uitgegeven boek genaamd "Hier heerst geen recht": Een jonge man, genaamd Behçet DİNLERER, wordt op 23-11-1980 als lid van de Dev-Yol genaamde geheime organisatie in verzekering gesteld. Hij wordt tot 30-11-1980 onder foltering verhoord. Behçet, die ziek geworden is ten gevolge van de folteringen, wordt door de politie overgebracht naar het Ziekenhuis van de Medische Faculteit bij de Universiteit te Ankara. De dienstdoende arts Ayşe KARSLI vraagt aan de politiemensen: "Wat mankeert hem?", het antwoord is: "Hij is ziek". De dokter zegt: "Wat ziek? Hij is geslagen". Hierop nemen de politiemensen Behçet weer mee en gaan weg. Op een laat tijdstip op dezelfde dag brengen ze hem weer naar het ziekenhuis en wordt hij in het ziekenhuis opgenomen. Hij blijft dan tot 15-12-1980 in het ziekenhuis, hij kan niet meer worden gered en overlijdt. "

ENKELE KRANTENBERICHTEN MET BETREKKING TOT TANKUŞ

De voormalige directeur van de narcoticadienst de Istanbul met de bijnaam 'Japanse Ferruh'.

Zijn mededelingen die hij deed nadat hij uit zijn functie bij de narcoticadienst is gezet en is benoemd als directeur van de politie te Beyoğlu kwamen op de agenda (1998). Hij werd omdat hij steekpenningen zou hebben aangenomen van drugssmokkelaars uit Mersin en vanwege zijn getuigenis dat de zoon van de toenmalige directeur-generaal Necati Bilican, samen met de zoon van de drugssmokkelaar Mühittin Bektaş in Bodrum een bar exploiteerde, uit zijn functie gezet. *

OOK DOOR EEN COMMISSIE VAN HET TURKSE PARLEMENT WORDT ONDERZOEK GEDAAN NAAR DE ZAAK FERRUH TANKUŞ

Een aantal vragen van de voorzitter van het Turkse Parlement naar aanleiding van
FRAGMENTEN UIT DE VERSLAGEN VAN DIT ONDERZOEK :

Onder verwijzing naar Uw schrijven van de voorzitter van de Afdeling Wetten en Besluiten, d.d. 23-12-1998 met het kenmerk A.01.0.GNS. 0.10.00.02-16607.

7. – Hiermede verzoek ik U op grond van art. 96 van het Reglement van Orde van het Turkse Parlement om in verband met de vraag van de volksvertegenwoordiger van Erzincan Naci Terzi met betrekking tot de beschuldigingen jegens en het ontslag uit zijn functie van de voormalige Directeur van de narcoticadienst bij de Politie van Istanbul en het schriftelijke antwoord van de Minister van Binnenlandse Zaken Cahit Bayar (7/6641), mijn hieronder weergegeven vragen schriftelijk te doen beantwoorden door de Minister van Binnenlandse Zaken. Met hoogachting.

Vragen van Naci Terzi uit Erzincan:

1. Waarom is de voormalige Directeur van de Narcoticadienst bij de Politie in Istanbul Ferruh Tankuş, die sommige bestuurders op hoog niveau van de politie in Istanbul ervan beschuldigde dat zij steekpenningen hebben aangenomen van drugshandelaren, uit zijn functie gezet?

2. Waarom zijn toen Ferruh Tankuş die de beschuldigingen heeft geuit werd ontslagen, niet ook de politiefunctionarissen op hoog niveau waar deze beschuldigingen betrekking op hadden uit hun functie ontslagen?

3. Is het geen beletsel in het kader van de geborgenheid van het onderzoek dat de politiefunctionarissen op wie deze beschuldigingen betrekking hebben, nog steeds in hun functie zijn? Of is het de bedoeling dat de beschuldigingen jegens de politiefunctionarissen op hoog niveau, onder wie Hasan Özdemir, worden toegedekt?

4. Bestaat er welke familieband dan ook tussen u en de Directeur van Politie Hasan Özdemir? Heeft het feit dat er welke familieband dan ook bestaat tussen u, enige invloed op de continuering van zijn functioneren na de beschuldigingen?

T.C. (=Republiek Turkije) Ministerie van Binnenlandse Zaken
14-1-1999 Directeur-Generaal van Politie

Nummer:

B.05.1.EGM.0.12.01.01-018530

Betreft: Schriftelijke vraagstelling.

Aan de Voorzitter van het Turkse Parlement

Inzake: Schrijven van de voorzitter van het Turkse Parlement d.d. 23-12-1998 met kenmerk A.01.GNS.0.10.00.02-7/6641-16541/38075.

Onderstaand treft u het antwoord waarom aan mij is verzocht naar aanleiding van een aan het Turkse Parlement gestelde vraag van de Volkvertegenwoordiger uit Erzincan Naci Terzi om deze schriftelijk te antwoorden.

1, 2. Met betrekking tot de voormalige Directeur van de Narcoticadienst te Istanbul Ferruh Tankuş; om de veiligheid te waarborgen van het tegen hem nog lopende onderzoek naar zijn activiteiten in de periode dat hij in functie is geweest, dat wordt uitgevoerd door hoofdinspecteuren van politie is op het zowel schriftelijk als mondeling uitgebrachte advies van de hoofdinspecteuren van politie om er voor te zorgen dat zij hun werk in alle rust kunnen doen en tevens met het oog op de lange duur die het onderzoek zal gaan vergen, is hij in een gelijkwaardige functie benoemd als Directeur van Politie in het district Istanbul.

Toen werd vastgesteld dat hij, vanwege de verandering van werkplek en zijn benoeming tot Directeur van Politie in het district Beyoğlu, door zonder toestemming van de bevoegde instanties naar de schrijvende en beeldende pers toe, uit eigen beweging kritiek te uiten tegen het werk van zijn bevelhebber en zijn meerderen, heeft gehandeld in strijd met "Artikel 15 van Wet 657 op de Staats Ambtenaren" en met "lid 35 bij artikel 8 van het Disciplinaire reglement voor de Politie Organisatie. Doordat hij uit eigen beweging aan pers-agentschappen, radio- en televisiestichtingen informatie heeft gegeven en uitspraken heeft gedaan en omdat hij kritiek heeft geuit tegen de acties en werkzaamheden van zijn bevelhebber en zijn meerderen en dat hij hun eer en respect daarmee heeft beschadigd", is hij op 15-12-1998 met instemming van de Gouverneur uit zijn functie gezet.

3, 4. Afhankelijk van de uitkomsten van het te verrichten onderzoek zullen zowel tegen de Directeur van de dienst, Ferruh Tankuş als tegen de overige bevoegdheid dragende personen tegen wie hij diverse verdachtmakingen heeft geuit, de nodige wettelijke procedures worden toegepast.

Dit ter uwer informatie.

. Cahit Bayar De Minister van Binnenlandse Zaken

OOK DE GOUVERNEUR EROL ÇAKIR HEEFT DE BETROKKENHEID VAN TANKUŞ BIJ DE CRIMINELE ORGANISATIES BEVESTIGD De gouverneur van Istanbul Erol Çakir:

Volgens de gouverneur van Istanbul Erol Çakir heeft de voormalige directeur van de Narcoticadienst Ferruh Tankuş banden met criminele organisaties en is hij ook in de plaats Elazığ, waar hij eerder heeft gewerkt, door de Hoge Raad van Discipline bestraft en uit zijn functie gezet omdat hij betrekkingen had met criminele organisaties en daar voordeel uit heeft gehad. Op de vraag waarom hij een Directeur van Politie tegen wie zoveel beschuldigingen bestaan toch nog heeft benoemd als Directeur van Politie in het District Beyoğlu, heeft Çakir niet geantwoord.

Çakir zei in zijn toelichting hij het vertrek van de Directeur van Politie Hasan Özdemir uit het Kabinet van de Gouverneur dat Tankuş, als hij kennis had gehad van betrekkingen tussen drugshandelaren en politiefunctionarissen, hij dat voor zijn overplaatsing allereerst aan de bevoegde overheidsorganen had moeten mededelen en hij stelde vast dat hij als politiechef het nodige had moeten ondernemen, en hij sprak als volgt:

“ De reden van de benoeming van Ferruh Tankuş op die plaats is gelegen in de bevindingen die als uitkomst zullen komen uit het onderzoek dat momenteel door de inspecteurs van politie wordt uitgevoerd. Dat is een. Het tweede is de disciplinaire straf die aan hem door de Hoge Raad van Discipline is opgelegd voor het aanknopen van en voordeel genereren uit betrekkingen met criminele organisaties in de provincie waar hij eerder heeft gewerkt. Van deze straf zijn wij pas kort geleden op de hoogte gesteld. Het derde feit zijn de gemelde beschuldigingen jegens hem in de persoonlijke sfeer. Ik heb de door Tankuş gedane beschuldigingen met verdriet van de televisiekanalen vernomen. In dit stadium wordt met deze beschuldiging een groep mensen beschuldigd, zonder dat daarbij namen worden genoemd, een groep mensen die de politie op eervolle wijze besturen. Dit getuigd van een groot gebrek aan respect jegens deze groep mensen. Wat kunnen wij hiertegen doen? Natuurlijk zullen wij ervoor zorgen dat de beschuldigingen van de voormalige directeur van de narcoticadienst worden onderzocht en vervolgd. Als deze beschuldigingen juist zijn, zal de regering van de Turkse Republiek hieraan doen wat noodzakelijk is. Als de beschuldigingen vals zijn, zal de overheid ook daaraan doen wat noodzakelijk is. De Politie van Istanbul werkt is zijn totaal met eer en trots. Zij wordt zeer goed bestuurd en er wordt goede uitvoering gegeven aan haar taken. Het doet mij pijn omdat dit soort zaken onze politie uitputten. Het noodzakelijke zal absoluut worden gedaan.”

Hij is ontslagen. Door de Directeur van Politie te Istanbul is met een gisteren te 16.30 uur binnengekomen fax medegedeeld dat Ferruh Tankuş is ontslagen. In de fax wordt een verklaring gegeven dat “De overgeplaatste voormalige Directeur van de Narcoticadienst Ferruh Tankuş is ontslagen, in navolging van de aan hem betekende mededeling, omdat is vastgesteld dat hij de eer en het respect van het beroep heeft beschadigd en dat hij zijn meerderen vals heeft beschuldigd in zijn berichten aan en uitspraken tegen de pers”.

MEDEDELINGEN VAN MEHMET K.

Gepensioneerd Politiefunctionaris

De mededeling aan mij door een eerlijke en eervolle publieksdienaar die niet in winstgevende relaties, gewin en organisaties betrokken is geraakt, is de volgende: Hoewel ik erg veel houd van mijn beroep bij de politie, en hoewel ik in mijn beroep salaris, bevorderingen en bonussen in verband met mijn taak heb ontvangen, heb ik doorlopend tot Allah gebeden om gezond en wel, zonder ongelukken of brokken, mijn pensioen te mogen halen. Ik ben geboren in 1957. Ik ben dus 50 jaar.

Nadat ik mijn lyceumopleiding had afgerond, ben ik op 21-jarige leeftijd, dus nadat ik mijn militaire dienstplicht had voltooid, aan mijn loopbaan bij de Politie Organisatie begonnen. Ik ben op 14-01-1990 in dienst getreden bij Directie van de Politie in Istanbul. Daarvoor had ik op diverse plaatsen gewerkt. Onze Directeur in die periode was Mehmet Açar. Voordat ik bij de Directie van de Politie in dienst trad heb ik een tijd in Edirne-Istanbul en in Fatih-Sultanbeyli gewerkt en daarna heb ik voor de Directie in diverse functies op verschillende bureau's gewerkt. Het lukte mij echter niet om de prestaties te leveren zoals ik dat graag wilde en ik was tegelijkertijd bezig mijzelf bij te scholen. In de tijd dat ik in Istanbul werkte wilde ik erg graag hard en actief werken. Ik heb indertijd aan mijn leidinggevenden laten weten dat ik graag op een afdeling als de Recherche, de georganiseerde smokkel of de narcoticadienst zou willen werken en dat ik bereid was om opleidingen te volgen om bij een van die afdelingen te kunnen werken, maar het is niet gelukt. In die tijd stonden deze afdelingen namelijk onder strenge controle en toezicht van onze toenmalige Directeur Mehmet Açar. Tot de periode dat Necdet Menzir onze Directeur van de Politie in Istanbul werd, dus tussen 1992 en 1995. en nadat Orhan Talanlar en vervolgens Kemal Yazicioğlu

werden overgeplaatst, heb ik in 1999 om overplaatsing naar Bursa gevraagd. Maar om voor mij onbegrijpelijke redenen kon mijn overplaatsing niet worden gerealiseerd. In een stad als Istanbul is het niet voor iedere ambtenaar mogelijk om zijn gezin te onderhouden met eerlijk verdiend geld, maar ik probeerde mijzelf op de been te houden. Daarom dacht ik dat ik, als mijn overplaatsing zou zijn geëffectueerd, in Bursa samen met enkelen van mijn vrienden zou kunnen leven en dat ik daar met minder kosten rond zou kunnen komen. Ik besepte dat mijn overplaatsing niet door zou gaan en heb toen een aanvraag ingediend om met pensioen te kunnen gaan en ik ben gepensioneerd op 10-9-1999.

Ik ben tussen 1995 en 1997 werkzaam geweest bij de afdeling Beveiliging van de Directie van de Politie in Istanbul. Het was naar verhouding best wel prettig, maar het was niet de drukke afdeling die ik gewild zou hebben. Overeenkomstig uw vraag waren Ferruh Tankuş, onze Directeur en ook onze overige bevelhebbers en directeuren kwalitatieve en capabele mensen. Zij waren zeer goed opgeleid. Ze lieten de mensen op bestuurlijk niveau van ons Ministerie, Directeur-Generaal en sommigen van onze collega's speciale opleidingen volgen in het buitenland Met de Directeur Ferruh Tankuş of met zijn dienst heb ik niet nauw samengewerkt. Maar het was een populaire naam. Hij had betrekkingen met politici, bureaucraten, zakenlieden, mensen met een strafblad, eigenlijk met iedereen. Met zijn werkzaamheden had ik trouwens niets te maken. De datum kan ik mij niet meer precies herinneren, maar de jaren 95-96-97 waren voor Turkije jaren waarin delicten als drugshandel, vrouwenhandel, fictieve exportsmokkel, gekwalificeerde oplichting hoogtij vierden. De Politie van Istanbul en het hele apparaat was ijverig bezig prestaties te leveren. De naam Hüseyin Baybaşin kende ik trouwens toch al. En daarmee ook de namen van Ahmet Tombul, Örfi Çetinkaya, Sabri Uğurlu, Hikmet Sevcan, Sadi Başkan en Yaşar Yamak. Zowat iedere politiemans kent ze en in die tijd was hij nog meer een beroemdheid. Binnen het apparaat waren het vooral degenen op bestuurlijk niveau die hem beter kenden. In die tijd werd ook veel gesproken over namen als Hüseyin Baybaşin, Behçet Cantürk en Ömer Lütfi Topal.

Ik had natuurlijk ook wel gehoord dat deze contra guerilla nu eenmaal het besluit had genomen om deze naam dood te maken, maar Hüseyin Baybaşin heeft zijn leven gered door naar het buitenland te vluchten, daar werd in die tijd over gesproken.

Laten we terzake komen en tot hetgeen u wilde weten. Het voorval dat ik niet heb kunnen vergeten en waar ik ook van walg is... dat in verband met de arrestatie van Hüseyin Baybaşin door druk van Ferruh Tankuş en zijn team, de bestuurlijke top van een aantal politieke organisaties, zeer regelmatig bijeenkomsten werden georganiseerd met delegaties uit het buitenland die zeer regelmatig overkwamen, met politiechefs en deskundigen. Op een dag vernamen we uit de kranten dat Hüseyin Baybaşin in Nederland was opgepakt. Maar voordat ik dit vertel, reeds voordat hij werd opgepakt kwamen er al regelmatig personen naar de politie die, al voordat hij was opgepakt, informatie met betrekking tot de Baybaşin's meenamen. Voor zover ik mij herinner was een familielid van de toenmalige Directeur-Generaal van Politie genaamd Yunus, destijds regelmatig bezig met het verzamelen van informatie en Ağar was trouwens degene die Baybaşin zijn paspoort heeft gegeven. Het apparaat te Gayrettepe hechtte daar op een bepaald punt bijzonder belang aan. Ook deed de naam Yalçın Akçadağ de ronde.

Maar het is ook goed om het volgende te vertellen. Het was een paar maanden voordat Hüseyin Baybaşin werd opgepakt, het kan 5 of 8 maanden daarvoor zijn geweest. Het feit dat er buitenlandse functionarissen naar Turkije en in het bijzonder naar Istanbul kwamen, die uiteindelijk met de politie zouden gaan samenwerken bracht met zich mee dat die teams moesten worden beveiligd en bijgestaan, dat was de taak van de afdeling beveiliging. Een deel van de teams die voorafgaand aan de operatie met betrekking tot Baybaşin voor de werkzaamheden naar Istanbul kwamen werd in het politiehôtel en een ander deel werd in private hotels ondergebracht... De mijnheer die voorafgaand aan de operatie Baybaşin uit Nederland kwam, was de persoon die ik ken als degene waarover ik later heb vernomen dat hij Demmink heet. Er waren nog twee personen bij hem die van de Nederlandse politie waren, een van hen was iemand van de inlichtingendienst. Maar in die tijd was het niet

alleen de Nederlandse politie die naar Istanbul kwam. Er kwamen ook officiële functionarissen uit Italië, Engeland, België en zelfs uit Duitsland. Zij spraken altijd een vreemde taal, mijn collega die met mij samenwerkte kende een beetje Engels en daardoor wisten wij waarover zij spraken. Samen met drie collega's hielden wij ons bezig met de beveiliging van de heer Demmink en van degenen die in zijn gezelschap waren. Waar zij ook heen gingen en met wie zij ook contact zouden opnemen, wij zorgden voor een veilige omgeving. Af en toe maakten wij bij de politie ook gebruik van burgervoertuigen met valse kentekenplaten. Demmink en de Nederlandse politiemensen legden doorlopend contacten met politiemensen, leden van de rechterlijke macht en met een paar gepensioneerde rechters...

Ik had de genoemde persoon echter maar drie keer tijdens zijn bezoeken aan Istanbul begeleid. Een keer op zijn echte naam, dat was Demmink, maar bij zijn tweede en derde bezoek maakten wij om veiligheidsredenen gebruik van valse namen, wij deden ons werk... de tweede komst van deze persoon was in 95, het zou ook begin 96 kunnen zijn geweest. Na een aantal besprekingen te hebben gevoerd in Gayrettepe was er in hotel Akgün in Topkapi voor deze persoon een kamer gereserveerd onder een andere naam. Ze hebben toen in de lobby van dat hotel op de eerste dag van zijn verblijf een bespreking gehad met een aantal functionarissen van het Nederlandse Consulaat. Ze hadden daar besprekingen met hoge politiechefs waarvan ik op dit moment de namen niet wil noemen. De inhoud van een belangrijk deel van die besprekingen had betrekking op Hüseyin Baybaşın, maar het was ook sowieso niet onze taak om daar naar te luisteren.

Op vrijdag na afloop van dit soort werkzaamheden en bijeenkomsten verbleef deze persoon als ik mij niet vergis in een mooie kamer op de bovenste etage, met uitzicht op Findikzade. We hadden de kamer voor zijn verblijf al op veiligheid geïnspecteerd, hij was schoon natuurlijk. Er waren drie kamers aan hen toegewezen. De kamer naast die waar Demmink verbleef was leeg, en in de andere kamer verbleef de politiechef die uit Nederland was gekomen, ook hij verbleef op een valse identiteit.

De kamer tussen hen beiden werd dus leeg gehouden.

Ik heb met de heer Demmink geen enkel woord gewisseld. Ik ken trouwens niet eens een vreemde taal. Hij heeft mijn collega naar zijn kamer ontboden en had tegen hem gezegd dat hij klaar was met zijn werkzaamheden en dat hij een paar dagen door Turkije wilde reizen en plezier wilde maken, dat hij overdag oudheden en toeristische plaatsen wilde bezoeken en dat hij 's avonds uit wilde gaan, dat hij dus het nachtleven in wilde. Natuurlijk heeft mijn collega gezegd dat mogelijk was. Van alles wat Demmink zei en al zijn verzoeken brachten wij rapport uit aan onze Directeuren maar er werd geen schriftelijke rapportage van ons gevraagd, er werd gezegd dat zelfs telefonische informatie voldoende was.

Mijn collega, van wie ik de naam niet wil noemen en die nog steeds bij het apparaat werkzaam is, zei tegen mij: 'Morgen is het zaterdag en deze man wil wat doen in het weekend. Zullen we hem in het weekend het Topkapı Paleis laten zien anders zou ik niet weten wat hij kan doen, maar hij heeft gezegd dat hij de nacht niet leeg wil doorbrengen.'... Bij het spreken over de nacht vroeg ik mij af: 'zou deze man van ons soms een vrouw willen hebben?' Ik heb tegen mijn collega gezegd: 'kom en laten wij hier van af zien en laten we dat aan onze Directeur laten weten' en dat hebben we ook gedaan.

Maar het antwoord dat wij van hem kregen was dat we alles moeten doen wat die man van ons vroeg. Ze hadden gezegd dat hij een belangrijk persoon was.

Ik heb door de telefoon gesproken met mijn collega's die ik kende van de ordehandhaving, prostitutie en diefstal, en ik heb gezegd: 'Zeg, we moeten contact zien te krijgen met pooiers die vrouwen verkopen. We beveiligen een belangrijk persoon en die wil vanavond van ons een vrouw hebben en zo. Willen jullie ons helpen.' En ze zeiden: 'Bringen jullie die geachte persoon van jullie maar naar de bars in Taksim, het krioelt daar van de hoeren die beschikbaar zijn, dat is geen probleem.'

Demmink die zijn ontbijt op zijn kamer nuttigde, riep ons naar zijn kamer en hij zei dat hij zeer tevreden over ons was. Dit gesprek vond plaats op zaterdagochtend zo rond een uur of 10.00 a 11.00....

Wij hadden hem gezegd dat wij hem als hij zou willen zaterdagnacht naar een bar in Taksim

zouden kunnen brengen en dat hij daar plezier zou kunnen maken. Echter op zaterdag en zondag was de functionaris die uit Nederland gekomen was, weg uit het hotel. Als ik mij niet vergis hebben ze tegen ons toen gezegd dat hij naar België was gegaan. De man wilde niet naar Taksim gaan. Hij zei dat hij de nacht in het hotel zou doorbrengen en hij noemde een aantal plaatsen als Izmir, Kuşadası Gümbet, Bodrum, waar hij maandag naar toe zou gaan. Hij zei dat hij na maandag een privéreis zou gaan maken en dat hij ons dan verder niet meer nodig zou hebben.

Mijn collega heeft toen gezegd dat als hij niet naar Taksim wilde gaan, in dit soort toeristische hotels aan hem geen faciliteiten als vrouwen kunnen worden verstrekt, dat hij dan geen plezier zou kunnen maken en dat hij alleen maar kan deelnemen aan feesten in het restaurant van het hotel, als die toevallig plaatsvinden. Ook dat wilde de man niet. Deze persoon die nu even twijfelde of hij wel zou zeggen wat hij wilde, zei dat hij de liefde wilde bedrijven met iemand van het mannelijke geslacht. Ik bloosde en schaamde mij. Een vrouw vinden is nog tot daar aan toe, maar deze man wilde een vent en wij wisten niet meer wat wij moesten doen. Dit verzoek van hem hebben wij trouwens niet aan onze bevelhebbers kunnen melden, ze zeiden toch al dat we alles moesten doen wat hij van ons verlangde. Stel je toch eens voor, als een man vreemd wil gaan is het gebruikelijk dat hij dat doet met een vrouw, maar dat een persoon van die leeftijd zei dat hij een vent wilde. was werkelijk schokkend. Wij snapten er ook niets van dat hij een man wilde. De werkelijke bedoeling van deze persoon, zijn leeftijd, was om geslachtsgemeenschap te hebben met een jongetje. Dus homoseksuele penetratie van een ander van het mannelijk geslacht. ...

We konden niet tegen hem zeggen dat hij dan maar een van de kinderen, van de jongeren die op straat voorbij liepen, moest uitkiezen. Maar hem is op een gepaste wijze gevraagd wat voor man hij dan wilde hebben. We hebben dan ook geïnformeerd of er niet ergens iemand te vinden was die aan penetraties met andere mannen zou willen doen. Dat was het geval.

Ik dacht aan de stadsmuren van Topkapi. Ik ben daar in mijn eentje naar toe gegaan, de auto was een burgerauto met een vals kenteken. Op de muren van de citadel heb ik een van de als drugsverslaafden met een stafblad vol diefstallen, ver van de maatschappij staande, als 'straatkinderen', kinderen van onder brug, bekend staande kinderen gevonden, die ik nog kende van toen ik nog op andere plaatsen in functie was. Ik denk dat hij toen zo'n 14 of 15 jaar oud was. Hij had op die leeftijd wel het een en ander op zijn kerfstok, maar hij had nog niet in de gevangenis gezeten. Ik heb hem bij mij geroepen en ik hem gezegd dat er een klusje voor hem was. Ik heb hem gezegd dat hij binnen een paar dagen zelfs geld zou kunnen krijgen. Deze persoon had in het verleden ook al eens homoseksuele penetraties met anderen gehad. Ik heb hem over het geval verteld, hij ging akkoord. Het is in ieder geval beter dan op de muren van de citadel te slapen, zei hij. Maar ik heb hem wel gezegd dat hij geen geld van deze persoon mocht vragen en dat hij niet mocht stelen en hij ging daarmee akkoord. Die persoon kent u trouwens ook. Voordat ik hem naar het hotel bracht is hij in het hotel gewassen, geschoren etc. we hebben hem kleding aan gegeven die de obers gebruiken en op de zaterdagavond heeft hij hem in zijn kamer ontboden en hebben ze in de kamer samen gegeten... Ik denk dat het rond 02.03 was dat de jongem uit de kamer kwam en de kamer ernaast is binnengegaan. Wij hebben aan hem gevraagd wat er was gebeurd, aanvankelijk wilde hij het niet vertellen, maar op ons aandringen heeft hij gezegd dat zij samen waren geweest en seks hadden bedreven. Hij had dollars of Marken in zijn zak, ik weet het niet zeker maar zondagochtend zei de jongen tegen ons dat hij wat kleding zou gaan kopen en dan terug zou komen en hij zei: "hij wil mij maandag mee naar Izmir nemen en ik wil meegaan." Wij waren bang om net als de jongen in de problemen te komen en mijn collega is hem gevolgd en een paar uur later kwam hij terug met nieuwe kleren. Zondag zijn ze ook weer bij elkaar geweest en na een paar uur samen te zijn geweest ging hij naar zijn eigen kamer. Op maandag is de persoon met een voertuig waarvan wij wisten dat het toebehoorde aan het Nederlandse Consulaat samen met de jongen, die hij meenam, naar Izmir, Kuşadası, Bodrum en omgeving gegaan. Deze jongen schijnt gedurende een week samen te zijn geweest met Demmink en zijn financiële problemen te hebben opgelost. Nadat door Demmink de route die hij wilde afleggen was bepaald, zijn de provincies en

belangrijke districten die hij zou passeren in kennis gesteld en is het kenteken van het voertuig doorgegeven. Dit is alles wat ik met betrekking tot deze zaak kan zeggen.'

Naam Mustafa Y. geboren op 09-06-1982 en op dit moment gehuwd en vader van een kind, verdient de kost met werken bij een bedrijf in de buurt van Bolu ...

Mustafa Y., die na zijn geboorte op 3-jarige leeftijd naar Istanbul is verhuisd en samen met zijn familie in zijn levensonderhoud heeft voorzien, heeft zijn leven na de scheiding van zijn vader en moeder, verder doorgebracht bij de ouderen van zijn familie. Nadat hij met veel moeite de lagere school had doorlopen heeft hij geen opleiding meer gevolgd..... Hoewel hij, zogenaamd om het vak te leren gedurende een paar jaar op het industrieterrein bij een 'auto electriciën' heeft gewerkt, heeft hij niets kunnen bereiken op het gebied van dat beroep. Vervolgens is hij door zijn familie onder druk gezet met de woorden 'of je brengt geld naar huis of je hoeft zelf ook niet meer te komen', waardoor hij genoodzaakt werd de meest gevaarlijke en angstige periode van zijn jeugd onder de bruggen van Istanbul, de stadmuren van Topkapı of in de omgeving van Sulukule door te brengen zodat hij sinds zijn tiende levensjaar als 'straatkind of op straat werkend kind' werd bestempeld. Reeds op die leeftijd is hij begonnen met zaken als oplichting, beroving, messenstekerij, homoseksuele penetraties.... We hebben Mustafa Y. die het leven op straat zag als zijn lot, slechts kunnen opsporen met de hulp en steun van politiemensen die 12 jaar, 15 jaar geleden in functie waren in de tijd dat ik daar heb gewerkt en met pensioen ben gegaan...

In deze reportage die we stukje bij beetje hebben gemaakt of het nu in Istanbul is, in Izmit of in Bolu, om met M.Y. te spreken, informatie te krijgen over een aantal zaken uit het verleden, tot in de kleinste details uitzoeken, en op de agenda plaatsen, bleek niet zo eenvoudig te zijn als het leek....

Toch wil ik de dingen die hij heeft verteld met u, onze waarde lezers, graag delen.

Mustafa Y. begint zijn verhaal met de woorden 'Als Allah een mens niet wil laten lachen, laat hij hem niet lachen...'

'Ik wilde studeren, in de eerste plaats voor mezelf, daarna voor mijn familie en om voor mijn land een nuttig lid zijn... Maar in mijn kindertijd heeft mijn familie mij al de eerste klap gegeven... Op jonge leeftijd de scheiding van mijn vader en moeder, het feit dat ik vervolgens voor een tijd bij familie onder dak ben gebracht, dat ik vanaf mijn 8ste jaar op straat rondhang, zijn er de aanleiding voor geweest dat ik de hoop had opgegeven... Ik voorzag in mijn dagelijkse levensbehoeften met allerlei klusjes zoals zakdoeken verkopen, schoenen poetsen, auto's wassen op parkeerplaatsen en alles wat je maar te binnen schiet.. Net als nu, was Istanbul 12 jaar geleden, 15 jaar geleden, geen veilige stad... Omdat ik geen huis had waar ik naar toe kon en geen plaats had waar ik kon slapen, was het zwaar om te leven op de stadmuren van Topkapı en in hetzelfde enkele kamertje waar ook een paar van mijn broeders in de wijk Sulukule onderdak hadden gevonden. Maandenlang waste ik mij niet, ik had geen mogelijkheid om de broek en de kleding die ik droeg te verschoneren, ik ging er mee naar bed en ik stond er mee op.... Van het wegen met een weegschaal en het verkopen van zakdoeken kon ik niet in mijn levensonderhoud voorzien. De broeders bij wie ik in huis was stuurden mij in een bepaalde richting met uitspraken als 'ga maar stelen, dan kun je goed geld verdienen'... En als ik bang was beurden ze me op door te zeggen: 'Jij bent nog jong. Als je gepakt wordt kan niemand jou in de gevangenis gooien.' ... En wat ze gezegd hebben is ook uitgekomen... Ik heb gestolen om in leven te blijven, om de been te blijven. Omdat ik nog zo jong was, was er ook niemand die mij behoorlijk werk gaf. De werkgevers wilden wel toenadering tot mij. In de omgeving van Topkapı had ik een bijnaam. De straatkinderen en sommige ambachtslieden kenden mij met die bijnaam, maar ik wil die niet noemen. In die periode, toen ik zo'n 12-13 jaar oud was, heb ik werk gevonden in een Atari-salon, een soort van speelsalon. Die zaak scheen regelmatig te worden beroofd en ze wilden dat ik daar als bewaker zou komen werken. En omdat ik geen plaats had om te slapen, heb ik het direct aangenomen. Ik wilde van de straat verlost worden. De veiligheidsdienaren wilden mij alle voorkomende zaken met onbekende dader in de schoenen schuiven, ze wilden de zaken met onbekende dader afsluiten. Behalve een paar incidenten ben ik nooit

met de politie in aanraking geweest. Maar de broeders kenden mij wel. Ze hebben mij een paar keer naar een soort van opvanghuis gestuurd, maar daar had je weer andere ellende. Nadat ik de baan als nachtwaker had aangenomen heeft mijn lijf, na misschien wel 5-6 maanden kennismaking met water en met schone kleren.... Een deel van de Atarisalon was voor de baas bestemd. Naast zijn kantoor was een plaats met een toilet en waar je kon douchen. 's Nachts nadat iedereen weg was, nam ik een bad.. Mijn baas had mijn eerste kleren gekocht, uit liefdadigheid om mij te helpen, maar de later stal ik mijn kleren van een waslijn, waar ze na te zijn gewassen waren opgehangen om te drogen ofwel ik betaalde er geld voor om ze te kopen. Het werk als bewaker in de Atarisalon vond ik leuk. Die plaats was in de omgeving van Aksaray. Af en toe bezocht ik mijn broeders die in Sulukule en op de stadsmuren van Topkapı woonden en mijn vriendschap met hen is gebeven... Ik kan mij de dag niet meer precies herinneren, maar ik geloof dat het op een woensdag was, het zou ook een donderdag kunnen zijn geweest dat ik bij de stadsmuren was samen met een paar van mijn vriendjes onder de straatkinderen. Overdag hing ik bij hen rond, ik kon niet van hen loskomen. Toen hingen wij als straatkinderen namelijk nog als klitten aan elkaar, we waren goede vrienden. Doordat ik nog zo jong was en bang was op straat had ik hen nodig, ook al waren ze slecht.

Een van de broeders die in dat huis woonden, was in de gevangenis terecht gekomen en had aan mij om geld gevraagd en ik heb toen alles wat ik had aan hem gegeven. Op die dag heeft een van de andere broeders die in dat huis woonden tegen mij gezegd: 'Mustafa, er is werk. Een paar veiligheidsdienaren hebben bij ons lopen zeuren, zij schijnen een probleem te hebben, als wij hen helpen zullen zij ons ook helpen, ze zouden ons doorlaten bij bepaalde zaken en een oogje dichtknijpen. Wij willen dat jij deze klus klaart'. Als ik het niet zou doen zou ik op een zeker punt ook mijn werk kunnen verliezen en niet meer rustig over straat kunnen lopen, zei hij er nog bij. Hij zei dat hij de details van het werk dat ik zou moeten doen ook niet kende en dat iemand mij zou komen ophalen... Zo rond de middag gebeurde het inderdaad zoals hij had gezegd. Twee broeders die ik niet kende en die ik niet eerder had gezien (waarvan ik later vernam dat zij veiligheidsfunctionarissen waren) hebben mij opgehaald. Iets voorbij het busstation bij Topkapı waren in een wat naar achteren gelegen gedeelte enkele plaatsen zoals theehuizen en eethuizen. Er waren ook winkels die oude huisraad en goedkope kleding verkochten. Ze hebben mij daar eerst naar een café gebracht. We hebben thee gedronken, ze hebben eten besteld, ze hebben kleding en zo gekocht, ik vond dat wel leuk maar ik verwachtte wel dat er iets achteraan zou komen. Zij hebben met mij gesproken over mijn broeder in het huis op de muur waar ik heb gewoond, en ze zeiden dat ik een relatie met hem had. Ik heb dat aanvankelijk ontkend, maar ik dacht dat die broeder misschien iets tegen hen zou hebben gezegd en ik heb toen ja gezegd, ik heb een paar dingen meegemaakt, heb ik gezegd. Ze zeiden toen: 'wij staan achter jou, wij zullen voor je opkomen. We zullen bemiddelen zodat jij beter werk zult kunnen krijgen. Maar we gaan jou naar een plek brengen, we zullen je met iemand laten kennismaken, die gaat zich met jou bezighouden. (uit schaamte wil ik niet verder ingaan op hetgeen mij toen is verteld) Ik had ook geen kans om te weigeren. Ik was namelijk tot hen veroordeeld. Ik weet heel goed wat mij had kunnen overkomen als ik nee zou hebben gezegd. Ze zouden mij iedere dag ophalen en mij misschien wel delicten die ik niet heb gepleegd, in mijn schoenen schuiven, dat was mij namelijk al heel vaak overkomen. In het café in Topkapı zijn we niet zo lang gebeven, mijn kleding is gekocht, ze hebben mij mijn oude kloffie bij het vuilnis laten gooien en er werd een stuk van mijn haren afgeknipt. Ik heb mij gewassen en toen ik in de spiegel keek, herkende ik mij zelf niet terug.

Voor het eerst vond ik mezelf leuk, hield ik van mezelf. Ze hebben mij met de auto waarmee ze mij hadden opgehaald in de buurt van een hotel afgezet en zij zelf zijn ook uitgestapt. Een van de broeders (een veiligheidsfunctionaris) is met mij buiten het hotel gebeven terwijl de andere broeder het hotel binnenging. Nadat we een uur hadden gewacht, zijn we het hotel binnengegaan. Ik weet wel dat dat hotel nog steeds fungeert als een zeer beroemd hotel. Vervolgens hebben we een tijd in de lobby van het hotel gewacht. Ik was nergens bang voor maar ik wist dat er het een en ander zou gaan gebeuren en ik was nieuwsgierig naar wat er zou gaan gebeuren. Terwijl wij in de lobby waren, kwam er iemand naar ons toe die een

vreemde taal sprak, hij sprak met een van de broeders en ik luisterde alleen maar. Daarna zeiden ze tegen mij dat ik misschien wel een paar nachten in dit hotel zou kunnen blijven en dat ik gratis zoveel mocht eten en drinken als ik wilde. In mijn 12-jarige leven ben ik voor het eerst in zo een luxe hotel verbleven, heb ik gerechten gegeten die ik in mijn hele leven nog niet had gegeten en ik was begonnen tegen mezelf te zeggen 'ik geloof dat mijn lot aan het veranderen is, er staan goede dingen te gebeuren'. Het kan op een vrijdag zijn geweest toen ik mij in de kamer heb geïnstalleerd. Ik heb een tijdje naar de televisie gekeken en later heb ik kennis gemaakt met de persoon met wie zij mij wilden laten kennismaken en hebben ze mij naar zijn kamer gebracht. Ik weet het niet meer zo precies, maar de kamers waren naast elkaar of met een paar kamers er tussen, maar het was wel op dezelfde etage. Ik werd geconfronteerd met iemand die even oud was als mijn vader. Iemand met een flink en grof postuur, ik verstond niet wat zij bespraken, maar er stonden drankjes en vruchten op de tafel. Hij vroeg enkele dingen en ik maakte gebaren met mijn handen om duidelijk te maken dat ik hem niet had verstaan. Hij lachte hard. Hij keek alsmaar naar mij, hij keek niet naar de televisie en hij hield zijn ogen niet van mij af. Terwijl hij naar mij keek streelde hij ook zijn lichaam. Het was een goed geklede persoon, hij probeerde met zijn lichaamshouding en zijn gedrag iets aan mij duidelijk te maken. Het was mij alleen niet duidelijk of hij het bij mij zou doen of dat ik het bij hem moest doen. Een vriend van mij heeft ook wel eens iets gehad met een man van die leeftijd, zij waren geliefden, maar mijn vriend deed het bij die man. Ik moest daar toen aan denken. Enige tijd later kwam de Engels sprekende broeder de kamer weer binnen. Later begreep dat hij een beveiligder was. Hij heeft iets met hem besproken en later zei hij tegen mij 'deze persoon is erg rijk en wij beveiligen hem als hij naar Turkije komt, we dienen hem. Hij vindt jou leuk, hij heeft gezegd dat hij gedurende de tijd dat hij in Turkije is, en ook bij elk volgend bezoek van hem samen met jou en mij wil zijn en dat hij daar zelfs geld voor zal geven. Op dat moment had ik zijn bedoeling al wel begrepen. Nadat die functionaris was vertrokken zijn er een aantal dingen gebeurd. We zijn namelijk samen in het bed gegaan en hij kustte en streelde mij onophoudelijk. Ik walgde van de man maar ik had geen keus... Nadat deze gemeenschap enige tijd had geduurd, heeft hij mij verleid. Ik heb die nacht twee keer een dergelijke gemeenschap gehad met deze persoon. Na verloop van een hele tijd ben ik naar mijn kamer gegaan en hij had mij ook behoorlijk veel geld gegeven, hij had Marken gegeven.'

De volgende dag ben ik zo rond de middag uit het hotel weggegaan, maar mij werd gevraagd om niet te ver weg te gaan. Met het idee dat hij het geld weer van mij terug zou kunnen nemen, ben ik naar de Atarisalon waar ik werk gegaan en heb het daar goed weggestopt op de plaats waar ik daar woonde. Daarna ben ik teruggegaan naar het hotel, de volgende dag is er niets gebeurd, later is mij gezegd dat wij met een andere automobiel naar de buurt van Izmir zouden gaan en dat ik mee zou moeten en ik ben met hen meegegaan. Onderweg heeft hij niet veel gesproken, hij zei alleen maar sommige dingen tegen degenen die hem beveiligden, af en toe keek hij mij aan en knipoogde naar me. We waren naar Bodrum gegaan. Het was de eerste keer in mijn leven dat ik buiten Istanbul kwam. Ik werd er vaak op gewezen dat ik over de naam en de identiteit van deze persoon met niemand mocht praten. Ik dacht bij mezelf, waarom zou ik daarover praten, zou ik aan Allah om mijn verdoemenis verzoeken. We waren naar een plaats dichtbij het centrum van Bodrum geweest. Tegen mij was gezegd dat ik een paar dagen in dat hotel zou blijven en dat mijn relatie met die persoon zou voortduren. Voordat we naar het hotel zijn gegaan hebben we gegeten in een plaats die leek op een zomerhuis, we waren daar met vier mensen. Drie waren buitenlanders en een was Turk. Ze hadden mijn identiteitskaart afgenomen, ze dachten zeker dat ik er anders misschien vandoor zou gaan, maar ik had sowieso geen mogelijkheid om ergens naar toe te gaan. Maar als mij wat dan ook zou zijn overkomen, als er ook slechte dingen zouden zijn gebeurd, ik had daar een post van de Gendarmerie in het oog gekregen, maar er is niets ongeregelds gebeurd. Vervolgens hebben ze mij naar het hotel gebracht waar wij zouden verblijven, je moest daar met een trap naar toe. Bij de ingang van het hotel ontstond een discussie tussen, ik geloof dat het medewerkers van het hotel waren, en de personen die bij mij waren. Ik wist niet wat er aan de hand was, maar de medewerkers van het hotel kon ik verstaan omdat zij Turks spraken. Ik vernam dat de

persoon van wie ik inmiddels te weten was gekomen dat hij J.D. heette en in Nederland een belangrijk persoon was, bij de binnenkomst van de functionarissen die bij hem waren, aan het hotel een valse identiteit had opgegeven en dat hij met een identiteitsbewijs op naam van iemand anders in dat hotel willen verblijven. In verband met die persoon is de Gendarmerie ingelicht, maar ze hadden mijn situatie door of iemand heeft dat verteld en het hotelpersoneel zei 'maak dat je wegkomt, jij bent een fl... 'Ga jij hier samen met die mannen zijn? Ga weg of we roepen de gendarmerie'. Ik was bang, maar er was niets dat ik kon doe, Omdat zij onderling ruzie kregen wilde ik daar wel weglopen, maar ik had geen geld en ik durfde dat ook eigenlijk niet. Terwijl de persoon met wie ik samen was en degenen die bij hem waren ruzie maakten was de gendarmerie gekomen en de daar aanwezige Turkse veiligheidsfunctionaris zei ' vooruit, kom mijn zoon, voordat we hier helemaal voor schut gaan' en hij heeft mij bij de hand gepakt en we zijn daar weg gegaan. Samen met die veiligheidsfunctionaris zijn we eerst naar Bodrum en vervolgens met de bus naar Istanbul teruggekeerd. ..

Op weg naar Bodrum had J.D. mij nog een bedrag aan Marken gegeven. De broeder die bij mij was, zei 'Laat dit de laatste keer zijn. Doe zoets voortaan zeker niet meer. Deze mensen gebruiken ons voor hun eigen onzedige wensen. Ik zal voor jou een goede baan zoeken en daar kun je dan in het vervolg gaan werken.'

Dankzij deze broeder veiligheidsfunctionaris ben ik gaan werken in een slagerij in Aksaray. Hij heeft voor mij ook een fatsoenlijke plek gevonden waar ik kon wonen. Ik woonde bij twee broeders die studeerden aan de universiteit. Moge Allah hem dankbaar zijn, hij heeft zich over mij ontfermd en hij heeft mij gesteund. Maar ik ben met dit leven van mij ook daarna nog een poos doorgedaan. Ik kon namelijk niet direct loskomen van mijn leven op straat, maar ik pleegde tenminste geen diefstallen en berovingen meer en ik was niet meer verslaafd aan drugs. Mijn vrienden waren straatkinderen en ik was een van hen. Nu ben ik getrouwd, ik heb een kind. Ik heb geen sociale zekerheid of zo, maar ik leef mijn leven. Ik heb een streep gezet onder mijn verleden en ik wil zelfs niet meer aan deze voorvallen denken. Met de persoon van wie u mij een foto hebt laten zien heb ik wel zo'n avontuur beleefd... Er zijn wel enkele werkzaamheden waarmee ik in Istanbul of in Edirne veel geld zou kunnen verdienen, maar door de dingen die ik in het verleden heb gedaan zijn de mensen hier huiverig voor mij en houden mij op afstand. Als die mensen in de toekomst tegen mijn kind zouden zeggen kijk eens, zo is jouw vader, en ze zouden zeggen hij heeft dat en dat allemaal gedaan, dan zou ik mijn leven dienen te beëindigen. Ik heb een vriend in Gaziantep en die heeft mij om die reden uitgenodigd om daarheen te komen. Er is daar werk waar ik samen met mijn vrouw zal kunnen werken en veel geld zal kunnen verdienen. Daarom denk ik er over om na de jaarwisseling daarheen te verhuizen. In het verleden zal ik onder de omstandigheden van toen gewild of ongewild een aantal fouten en vergissingen hebben gemaakt. Maar ik heb van het verleden geleerd. Al lange tijd leef ik een eervol en fatsoenlijk leven, 'Dit is alles wat ik te vertellen heb', zei hij.

MEN MOET BESLIST TOT INKEER KOMEN VAN ZIJN FOUTEN

Een belangrijk deel van de mensen die 12 jaar geleden in Turkije voor de overheid en voor belangrijke instellingen werkten of in het bestuurlijke functies hadden, beleid maakten in die jaren, of zich inspanden in de politiek, de bureaucratie en de maffia, in de hoop op die manier in korte tijd rijk te worden, zijn inmiddels uit hun functie gezet of overgeplaatst en elders tewerkgesteld.

In verband met de voorwaarden van de EU aan Turkije om zich aan te passen, zijn ten aanzien van de wettelijke bevoegdheden van de politie en in het rechtssysteem de rechten en vrijheden van het individu op de eerste plaats komen te staan. Ik heb geprobeerd uit te leggen wat zich in het verleden allemaal heeft afgespeeld tussen Nederland en Turkije, doordat de naam van J. Demmink erg vaak werd genoemd in verband met betrokkenheid bij delicten en het feit dat hij een bestanddeel van onderhandelingen was, en wat publieke functionarissen die van dichtbij kennis hebben van de gedragingen van Demmink in Turkije, over hem vertellen....

Als Uw geachte rechtbank daar prijs op zou stellen, zouden op 'ONPARTIJDIGHEID' gebaseerde informatie en bewijsstukken voor bovenstaande zaken, beschikbaar kunnen zijn en zou een hernieuwde behandeling kunnen plaatsvinden.

Heden zou op basis van gezonde contacten met het Ministerie van Binnenlandse Zaken en het Ministerie van Justitie in kwesties die door de Nederlandse politie en rechtbanken belangrijk worden bevonden, met betrekking tot de in Turkije uit zijn ambt gezette Ferruh Tankuş een onderzoek kunnen worden opgestart.

Ik ben ervan overtuigd dat mijn hierboven vermelde werkzaamheden een licht zullen werpen op de waardevolle juridische werkzaamheden. Mocht Uw Gerechtshof het nodig vinden zal ik, zoals ik ook bereid ben om ten overstaan van een rechter of officier van justitie allerlei vragen te beantwoorden, ook bereid zijn om als getuige op te treden.

Ter uwer informatie 3 december 2007

BURHAN KAZMALI
Journalist